

HALOTTI
PRÉDIKÁTZIO,

MELLYET

NÉHAI MÉLTÓSÁGOS GENERÁLIS
BELEZNAY MIKLÓS

ÚRNAK,

a' Duna-mellyéki Venerabilis Superintendentiának Fő
Curátorának, utólló tiszteffégének meg - adására,
Bőjt elő Havának XI dik Napján

MDCLXXXVII dik ESZTENDŐBEN

PILISEN,

az Evangyélikusok Templomában, nagy számú Ne-
mességnek, 's minden renden lévő Halgatóknak
jelen létebben élő nyelvel el-mondott.

PÉTZELI JÓSEF

Rév - Komáromi H. C. lévő Prédikátor.

GYÖRBEN,
STREIBIG JÓSEF BETÜIVEL.

Ján. 12: 26:

A' ki nékem szolgál, engem' köveffen; és a' hol' én lejédek,
ott léfzen az én szolgám-is: és a' ki énnékem szolgál, meg-tízteli
azt az Atya.

Máté. 25: 21.

Jól vagyon jámbor és hív szolgám! kevesen vóltál hív; sokra
bízlak ez' után': menj-bé a' te Uradnak örömébe.

**Sólt. 116: 15.*

Az Úrnak szemei előtt betsületes az ő szenteinek halálok.

KNY-18-00057

KÖNYÖRGÉS.

Örökké - való romolhatatlan, halhatatlan Isten ! a' ki bírsz az életnek, és a' halálnak kultsaival ; ímé mi halandó emberek, a' Te bölts kezeidnek alkotványi, azért állottunk - meg szent színed előtt, hogy fel - magasztaljuk véghetetlen Istenfégedet, hogy szívünkre végyük halandó vóltunkat, életünknek bizonytalan végét, és hogy kérjünk tölled mennyei böltséfféget, mellyel számlálván napjainkat, a' mikor ki - múlunk találhassánk Te nálad örök idvefféget. Jehova ! Te vagy az Isten, a' ki fundáltad kezdetben a' földet, és a' Te kezeid-

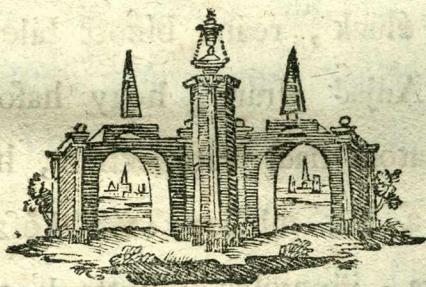
4

nek tsinálmányi az Egek; mind ezek el-múlnak, Te pedig mind örökké meg-maradsz, és a' Te esztendeid soha el-nem-fogynak. Mindeneken szabadosan uralkodó erős és hatalmas Isten vagy Uram Te: valamint e' ropant világot egygy szavaddal hívtad-ki a' semmifégnek méhéből; úgy ísmét egygy szavaddal semmivé téfzed azt, el-ólthatod a' napot az Ő leg-nagyobb fényessé- gében, és az Égnek minden tsillagait egygy szempillan- tás alatt fűű letéttséggé változtathatod. Óh mennyivel inkább azt mondhatod tehát a' töredékeny embereknek: *Térjete a' földbe embereknek fia.* Uram! Tenéked nintsen sem kezdeted, sem véged, öröktől fogva, és mind örökké erős Isten vagy Te: mi pedig csak tegna- piak vagyunk, és olyanok a' mi napjaink mint a' pára, a' melly el-enyészik. Szent, és igaz Isten vagy Uram Te, tisztábbak szemeid, hogy sem mint a' gonofzfágra nézhetnének: mi pedig mindnyájan bűnösök vagyunk, nints fenki közzülünk, a' ki ne vétkeznék, azért-is mintegygy szélvészszel el-hordának minket a' mi álnok- ságink, és meg-emésztjük a' Te haragod miatt a' mi nap-

napjainkat. Óh Szent, és igaz Bíró, de egyszersmind meg-engeszteltetett édes Atyánk, kegyelmezz-meg nekünk ama Te örök irgalmasságod szerezte, melyet a váltságnak tudálatos munkájában ki-nyilatkoztattál, bocsásd-meg bűneinket, szenteld-meg lelkünket 's testünket, hogy a' mi elméink épfélegben, lelkeink, és testünk ártatlanágban tartassanak-meg a' mi Urunknak dicsőösleges el-jövetelére. Ints-meg minket hathatósan a' mi múlandóságunkról, bizonytalan végünkről, ama' fennek nem kedvező szoros Ítéletről, hogy míg e' próbának mezején élünk, reánk bízott tálentomaiddal híven kereskedjünk. Adjad Uram, hogy hasonlók légyünk a' stráfára ki-állított hadi Vitézekhez, hasonlók azokhoz a' szolgákhoz, a' kik minden órán készen várják az Ő Uroknak visszajövetelét. Juttasd eszünkbe, hogy noha porból építetted testünket, de halhatatlan lelket lehelleltél abba, hogy úgy éljünk, mint halhatatlan Teremtések, kik nem sokára a' Szent Angyaloknak barátságára, és a' Te veled való egygyeslégre méltóztatunk. Indíts-fel minket Szent Lelked által, hogy

mint

mint jövevények és 'Sellérek e' földön , mindeneknek
felette a' Mennyeieket keressük , a' hol vagyon a' mi
Urunk , hogy így mikor e' mi földi házunknak hajléka
el-bomol , épületünk légyen mennyben , de nem
kézzel tsinált házunk , hanem örökké
való az egekben Ámen.

Szent

S Z E N T L E T Z K E

V Mós. XXXIV: 5.

Meg - hala Mó'ses az Úrnak Szolgája.

Méltósággal, Tisztelettel 's Tekintettel ékeskedő Halgatók,
Méltóságos gyászos Felekezet, Keresztyén Atyámiai!

Mihelyt egygy gyászos Levél által értésemre esett, hogy Néhai Méltóságos Generalis Beleznay Miklós Úr, é mulandóságot halhatatlansággal váltotta-fel, és hogy nekem adatott ez a' nem-reménylt valóba szomorú szerentse, hogy az ő meg-hidegedett teteinek utólsó tisztefféget tégyek, 's ennek a' mély keferűségre hívatott Uri Familiának meg-sebhetett szívébe, ama' bal'sammal bővölködő Gileádból az Isten' beszédéből, néminémü enyhítő, és
gyo-

gyógyító balsam olajat tsepegteffek : a' leg-első gondolat , melly öt-
lött elmembe , e' vala , hogy ennek a' hajdan igen vitéz , egész
életében pedig Istenfélő kegyes Generálifnak , ennek az Isten' Házá-
nak hűséges Tűtorának , a' Duna-mellyéki Tízteletes Superintenden-
tziának fok esztendőkig vólt Bölts Curátorának hólt teste felett amaz
Izráel Népének Fő Vezérének , de kegyességgel színt' úgy mint Ví-
tézséggel ékeskedő Mó'sefnek haláláról , és fok szép virtufairól el-
mélkedjem előttetek. Illyen tzelből vettem - fel a' magyarázatra ezen
rövid , de fontos , és szomorú ígék : *Meg-hala Mó'ses az Úrnak
Szolgája*. Mellyeknek alkalmatosságával Istenes figyelmetességeknek
bizonyos reményfége alatt.

Szóllok *először* Mó'sefnek haláláról , 's az azt meg-előző , és
követő nevezetesebb környül-állásokról.

Azután egygy rövid Halotti Orátziót mondok ennek a' Nagy
embernek dítséretére.

Utóllára alkalmaztatni fogom ezeket a' mennyiben az illendő-
ség hozza magával a' jelen való alkalmatosságra.

Minekutánna az Izráel' Népe az ő hoszfzas , és tekervényes
bújdosásának negyvenedik esztendejében el-ért a' Moáb mezejére ;
minekutánna győződelmeskedő fegyverével boszfzúját állotta a' Mi-
diánitákon , kik ama' hamis Profétának Bálámnak álnok tanátslására
ötet testi , és lelki paráznaságba ejtették vala , vagy a' mint az Irás
szóll , álnokul tselekedtek véle a' Bál Peornak dolgában : az Úr meg-
jelentette az ő meg-élemedett hív Szolgájának Mó'sefnek , hogy az
ő halálának órája közel vagyon. Azt parantsolta néki , hogy a'
Moáb

Moáb mezőfőjét környül kerítő *Abarim* hegyei között, melyeknek három ki tettző magas halmai voltak, tudni-illik a' Peor, Pisga, és a' Nébo halma, mennyen-fel ez utolsóra mint leg-magassabba, tudni-illik a' Nébo hegyére, ama' meg-ígért Kanaán földének meg-nézésére. Meg-mondotta egyfőz'smind azt-is, hogy noha szintén jelen vagyon az óra, mellyben győzödelmi pompával bé-vezeti sokat túrt 's szenvedett Népét ama' kies Tartományba: de ő nem mehet oda bé, mert az ő ellene *Kádesben* ki-mondatott Sententzia, meg-változhatatlan. Azért-is minden szempillantásban készen legyen testének sátorának le-verkezésére. (a)

J e g y z é s e k.

- a) Némellyek úgy vélekednek, hogy a' Mó'ses bűne abban állott, hogy kétfőz ütötte - meg a' kősziklát, holott tfak egyfőz kellett volna. De 4 Mó'ses. 20dik Részének értelmes olvasásából meg - tettzik, hogy a' kősziklát egyfőz sem kellett volna meg - ütni, hanem tsak parantsolni kellett volna annak, az Úrnak nevében. — Ez a' történet, melly ebben a' Részben meg - íratik különböző attól, a' melly elől - adatik 2 Mó's. 17 : 6. Az esett az Izrael bűjdosásának első esztendőjében; e' pedig a' negyvenedikben. Ott parantsolta az Úr Mó'sesnek, hogy sújtsa - meg a' kősziklát de itt nem. 's. a'. t. — Mó'ses így szól a' népnek : *Akarjátok - é hogy vízer hozzunk néktek a' kősziklából ?* Boszfonkodásnak, méregnek 's ditselkedésnek szavai ezek; azért-is el-nem-halgatta ezeket büntetés nélkül az az Úr, a' ki azokban mutattya-meg magát leg-inkább szentnek lenni, a' kik ő hozzá közelítenek. — Ezekre tzelez Sz. Dávid 'Sólt. 106: 33. Meg háboríták a' Mó'ses Lelkét, és maga gondolatlanúl szólla ajakaival — Az Áron bűne pedig e' volt, hogy ő Fő Pap lévén erről Mó'sest meg - nem - intette, főt inkább az ő bűnében meg - egygyezett.

A' halálnak közelgetése nem rémítette meg ezt a Szent embert: tudta ő mit várhat egygy hűséges Szolga az ő Mennyei Gazdájától, 's ama' jutalom fizető igaz Bírótól. Tudta, hogy véghetetlenül drágábbak e' töredékeny életnek bizonytalan javainál a' jövődő életnek hervadhatatlan gyönyörűségei, a' mellyeknek a' halál megnyílt kapuja. Igen szerette volna mindazáltal, ha ővé lehetett volna az a' dítsóffég, hogy ő nyugtathatta volna meg Kanaánban az Izráelt, a' kit szintén negyven esztendőig fok bajjal és fáradsággal vezérlett a' pusztában: azért is úgy kérte ezt az Úrtól, mint olyan kegyelmet, a' melly felette kedves lenne az ő ízemei előtt. Ekkor mondotta ama' rövid, de a' szívnek belső meg-indulásából származott buzgó könyörgést, mellyet olvasunk 5 Mó's. III. 24, 25. *Uram Isten! Te kezdetted meg-mutatni a' Te Szolgádnak a' Te nagyságodat, és a' Te hatalmas kezdet; mert kitesoda az Isten vagy Mennyben, vagy földön, a' ki követhetné a' Te tselekedetidet és a' Te erősségedet? Engedd-meg kérlek, hogy menjek által, és lássam meg ama' jeles földet, melly a' Jordánon túl vagyon, és ama' jeles hegyet, és a' Libánust.* De minthogy az Úr azt parantsolta néki, hogy többé arról ne szóllyon, meg-némúlt mind szíve, mind szája, és csak azt kérte, hogy válaszfzon tehát ő helyébe őlly Férjfiat, a' kinn légyen az ő lelke, hogy az ő ki-múlása után csak egygy nap se légyen úgy az Izráel, mint a' nyájj, a' mellynek nintsen Pásztora. — Minekutánna azért az Úrnak parantsolattya szerént fel-szentelte e' méltóságos hívatalra amaz Éfraim Nemzetségéből származott Jó'sué, a' ki már mind vitézfégenek, mind Isten, 's emberek eránt való szeretetének fok jeleit adta; minekutánna el-rendelt mindeneket, mellyek a' Kanaán földének el-foglalására szükfégesek vóltak; minekutánna amaz ő hatyúi énekében, amaz ő hathatós bútsúzálásában, az ő érzékeny szívének

vének minden telyleffégét özön áldások közöt ki-töltötte az Izráel-re: a' millyen örömmel mennek a' világ fiai a' vendégségnek, 's gyönyörűségeknek helyeire; olyan lelki bátorfággal, 's belső meg-elégedéssel el-indúlt a' Nébó hegye felé, a' hol tudta, hogy a' Teremtőnek, lelkét vízfíza-adja. Mikor e' hegynek tetejére fel-ért, meg-mútatta az Úr néki ama' gyönyörűséges Tartományt, a' mellyet az előtt négyszáz, és egynehány esztendőkkal meg-ígért Ábrahámnak, hogy az ő maradékának adja azt örökségül. Különösen meg-tisztítván az Úr e' végre a' levegő eget, 's mint a' fának mészze látó szemeit igen éleseké és hathatósokká tévén e' meg-élemedett öregnek nézéseit, egygy magas hegynek tetejéről meg-lát-hatta ő annak nevezetesebb szőlő termő hegyeit, 'síros mezeit, erős várait, kellemetes folyó-vizeit, 's népesebb városait, a' mellyekből az egész földnek kieffégéről ítéletet tehetett. Minckutánna ezeknek szemlélésével eléggé gyönyörködtette szemeit és szívét, az Úr azt mondotta néki, hogy elégedjen-meg azzal a' dítőfféggel, hogy szintén a' meg-ígért földnek határáig el-vezette a' Népet, maga pedig nem mehet-oda-bé, hanem által-tétetik egyenesen ama' jobb Városba, a' melly készítettett Mennyben a' Hívek' számára Erre a' mindenható Isteni szóra, hirtelen bé-zárodtak az ő szemei, ketté vágatott minden ereje, meg-állott testében a' vérnek folyása, 's az ő testének roskadni indúlt fár-házából ki-repült az ő nemes lelke a' Teremtőhöz, a' ki adta vólt azt. Így tért ez a' hív munkás a' fok fárattságok, 's nyughatatlanfágok után az édes nyúgodalomra; így aludt-el ez a' ragyogó szövétnek, a' melly az Izráel Népének meg-világosítása végett fok-ideig emészttetett. Így múlt-ki ez a' Nagy-ember életének száz huszadik esztendejében. Az a' Szent Historikus, a' ki az ő halálának körül-állásait az ő utolsó könyvéhez ragasztotta, akár Jó'sué, akár más Proféta lett légyen

az, mint különös dolgot, úgy jegyzi-meg, hogy jóllehet negyven esztendővel haladta fellyúl azt az időt, melly már akkor az emberi Nemzettségnek ki-mérettetett, a' mint maga énekli ez az Isten' embere a' XCdik 'Sóltárban, *hetven, vagy leg-fellyebb nyöltzvan esztendő a' mi életünk*; és noha sok nyughatatlanfágok, 's epefztő únalma között folytak-le az ő életének leg-több napjai: még-is az ő szeme meg-nem-homályosodott, sem az ő ereje meg-nem-fogyatkozott; a' melly-is az Isten' kegyelmének munkája után az ő józan és mértékletes életének nagy dítférete. Így tellyesedett-bé ő benne betű szerént-is ama' drága ígéret. *A' kik az Urban biznak, meg-sokafodik azoknak erejek, futnak azok, és nem fáradnak-el, sebeszen mennek és nem lankadnak-el.* Így tiszteletli-meg még ma-is az Úr gyakorta az ő hűféges Szolgait, a' kik jó Lelki-es-mérettel kívánnak szolgálni néki mind a' Közönséges-társaságban, mind pedig az Ekklesiában,

Voltak-é vagy nem a' Mó'ses ki-múlásának tanúi, nem említi világosan a' Szent Historikus: de hihető, hogy nem egyedül maga ment ő fel a' Nébo hegyére, hanem fel-kifértetett oda Jósuétól, Eleázártól a' Fő-Paptól, és a' Népnek némelly Fejedelmeitől, a' kiktől meg-tudta az Izráel, hogy meg-hólt ez az ő hív Vezére, és hogy nem a' hegyen, hanem az alatta lévő völgyben temettetett-el, által ellenben egygy kápolnával, melly ott a' *Bál-Peornak* tiszteletére építtetett. Hogy pedig az íratik felőle, *hogy senki nem tudja az ő temetésének helyét mind e' mái napiglan*, tsak azt téfzi az, hogy semmi emlékeztető oszlop néki nem emeltetett, noha már akkor szokásban volt a' 'Sidóknál, hogy a' nagy embereknek 's az ő kedveseiknek emlékezetére kő-oszlopokat emellyenek, a' mint ol-vassuk 1 *Mó's. XXXV: 20, hogy Jákob* minekutánna el-temet-

te az ő szemeinek gyönyörtífégét *Rákheld*, oszlopot emelt temetése felett, a' melly még Saul Király idejében is fenn állott, a' mint meg lehet látni *1 Sám. X: 2*. Nem emeltek pedig az Izráeliták kő oszlopot a' Mó'ses sír-halma felett hihető azért, mert féltek attól, hogy az ő el-menetelek után a' Moábiták, és Midiániták, az ő meg-esküdt ellenségeik, látván hogy valamely Fő-ember temettetett arra a' helyre a' 'Sidok között; az ő testét az ő kegyetlenfégeknek 's dühösségeknél tárgyává ne tegyék. Meg-elégedvén tehát az ő szívés íratásával, az ő hideg tetemeit, (már azok akár ki-tetzhető, akár pedig a' földnek színével egyenlő helybe tétettetnek légyen) a' földnek gyomrában nyugodni engedték. Külömben is a' Mó'ses teste fel-támasztatván nem sok idővel az ő halála után, a' mint ezt ki-lehet hozni az Úr Jézusnak a' Tábor hegyén lett dítősséges el-változásának le-írásából, mellyet olvasunk Szent Lukás Evangéliomának kilentzedik Részében, lehetetlen volt azután az ő temetésének helyét bizonyosan tudni . . . Sokkal hihetőbb leg-alább, hogy ez az Ó Testamentomnak nagy Közbenjárója, a' maga tulajdon testében, nem pedig a' levegő égből formált ábrázatban jelent-meg a' Tábor hegyén. Hihetőbb az-is, hogy az ő teste nem éppen az Úr el-változásának idejekor, hanem már az előtt fel-támasztatott 's egygyütt jöttek e' két mennyei vendégek az ő dítősséges lakozásoknak helyéből, hogy valamint már az ég öszve-békéltetett a' földel; úgy ők-is az Isten Ekkle'siájának két nevezetes szakaszait öszve-kaptsolják, 's nyilván meg-mútatják azt, hogy ez a' Jézus az, a' kiről szóllott a' Törvény, és minden Proféták.

Hogy Mó'ses el-temettetett az világosan íratik, de ki által tétettetett légyen a' földbe, arról nincs világos emlékezet. Az eredeti nyelven való ígét, mellyel a' következő versben az ő el-temet-

temettetése elő - adatik, lehet így fordítani: és eltemette, 's így-is: és el-temettette, vagy el-temették. Sokan mind a' 'Sidó Doktorok, mind a' Kerefsztyén Túdókok között az első fordítást követvén azt hiszik, hogy az Isten maga temette-el ezt az ő hív szolgáját, vagy úgy, hogy parantsolt a' földnek, hogy hasadjon meg az ő alatta, végye-bé őtet az ő kebelébe, 's azon hírtelenséggel zárattassék - bé ő felette; vagy pedig az ő el-temettetését bízván az ő színe körül udvarló Szent Angyaloknak seregére. De szabad legyen e' tsak-nem közönlő-geffen bé-vett értelemre némelly jegyzéseket rövideden tennem.

A' Szent Írás magyarázásában, mint fő regulát, 'úgy kell azt követnünk, hogy valamit a' természetnek rendes folyása szerént meg-lehet magyaráznunk, soha sem kell ott titkokat 's rend kívül való dolgokat keresnünk. (b) Az Isteni böltséggel 's véghetetlen hata-

J e g y z é s e k.

(b) Sok példákat lehetne erre elő-hoznom; de tsak egygyet említek 5 Mó's. XXIX: 7. 5 azt mondja az Úr: *Negyven esztendeig vezéreltelek titeket a' pusztában, nem koprak meg-a' zi ruhátok ti rajtatok, és a' te sarud-is nem kopott-meg a' te lábaidon.* Nem úgy kell e' szokat érteni, mintha az a' ruha, melyet az Izráeliták Egyiptomból ki-hoztak 40. esztendeig el-tartott volna, 's az Ifjaknak testekkel egygyüt nőtt volna: mert így az Isteni bölts gondviseles szükfégtelen tsudákat tfelekedett volna. Az Izráelitákkal jöttek-ki mindenféle mester emberek Egyiptomból. Váltak nékik számos nyájjaik 's gulyáik; az ellenségtől-is olykor sok prédát nyertek; ezekből, a' mesteremberek nékik ruhát készítettek. Tsak azt tészik tehát e' hathatos beszédek, hogy az Isten ennek a' népnek, ölyl hűséges gondját viselte, hogy 40 esztendeig a' pusztában el-nem-rongyosodott.

hatalom, noha méltóztatik magát sokszor különösen meg-dícsőíteni; de nem szokott soha a' természetnek rendes útától el-távozni ott, a' hol a' tífida tételre, 's rendkívül való tselekedetekre semmi szükség nintsen. Ezenkívül, ha az Isten maga temette volna-el Mó'sest, vagy pedig az Angyalok által temettette volna-el, és senki az emberek között az ő halálának és temettségének tanúja nem lett volna; úgy azt sem lehetett volna tudni, hogy ő nem a' Nébó hegyén, hanem a' völgyben a' kápolnával által-ellenbe temettetett-el, már pedig ezt világosan írja a' Szent Historikus. Valóban nintsen semmi elegendő ok, melly azt hitesse-el velünk, hogy az Úr ezt tselekedte volna a' Mó'ses testével, a' mit nem tselekedett sem a' Pátriárkákéval, sem Áronéval, sem pedig egygy Profétának-is testével. Sőt hihetőbb, hogy Mó'ses meg-halván, mint egyéb emberek, ugyan halandó emberek által temettetett-el. Hihető hogy Jó'sué, Elcázár, 's a' Népnek némelly Fejedelmei, a' kik fel-kísérték őtet a' Nébó hegyére, látván hogy ki-ment a' lélek belőle, fel-vették őtet az ő karjaik közzé, le-vitték a' völgybe, 's az ő számára készítettett sírba magok helyhezgették.

Igaz az, hogy Szent Júdás Apostol az ő Levelének, kilentzedik versében azt mondja, hogy Mihály Arkangyal tusakodott az ördög ellen a' Mó'ses testéről: a' honnan sokan azt hozzák-ki, hogy mikor az Angyalok el-akarták Mó'sest temetni, akkor szegezte magát ellenek a' Sátán, el-akarván tollók venni a' Mó'ses testét, hogy azt az Izráeliták közt a' bálvány-imádásnak tzéljává tegye, 's éképen a' Népet bünbe ejtvén, az Isten' haragját ellene fel-gerjeszze. De ezen értelemnek fints semmi fundamentoma: mert éppen nem lehetett attól félni, hogy bálvány-imádásnak tzéljává tegye a' Mó'ses testét az a' Nép, a' melly soha sem szokta volt sem akkor,

kor, sem az előtt a' meg-hólt Szenteknek ereklyéiket magánál tartani, 's azokat tisztelni; az a' Nép, a' melly magával vitte akkor-is amaz ő nagy Szabaditojának Jó'sefnek bé-bal'famozott tef-tét, a' melly a' maga régi formájában 's szépségében tsak nem egéfszen meg-maradott; de soha leg-kissebb tisztelettel-is azt nem illette; sőt mihelyt tsendes nyúgodalmat engedett az Úr néki a' Kanaánban, közönséges gyűléstnek alkalmatoosságával el-temette azt Sikhemben, a' mint meg-lehet látni *Jó's. XXIV: 32.* Ezen kívűl, ha ily nevezetes történet adta-vólna-elő magát a' Mó'ses temettségének alkalmatoosságával, lehetetlen, hogy erről nem emlékezett vólna vagy a' Szent Híftórikus, vagy válamellyik a' Próféták között. Úgy de sohol az Ó Testámentomban ennek leg kissebb nyomát-is nem találjuk. Ha Júdás Apostol ezt tsak a' 'Sidók' Trá-ditzióiból, szájról szájra adott bizonytalan tudományaikból vette vólna, úgy nem-érdemlett vólna ez helyet az ő Levelében. Azt sem lehet mondani, hogy az Isten éppen akkor jelentette azt meg néki; mert éppen nem olyan el-múlhatatlanul szükséges volt ennek elő-hozása, a' melly nélkül az ő Levele tsonkán maradt vólna. De utóljára, a' ki az Apostol Szent Júdás' szavainak tzellyát jól meg-vi'ssgálja, könnyű annak által-látni, hogy a' nevezett helyen nintsen semmi szó Mó'sefnek temetéséről. Tzéloz az Apostól, Zakhariás Prófétának ama' titkos látására, a' mellyet le-ír Prófétziájának harmadik Részének, első, második verseiben. *Az után látám, úgy mond. Jó'suát a' Fő Papot, hogy álla az Úrnak Angyala előtt, kinek a' Sátán áll vála jobb keze felől, hogy ellenkeznék ő vele, és monda a' Sátánnak: Dorgáljon-meg téged' Sátán az Úr, dorgáljon-meg, mondom, téged' az Úr, ki Jéru'sálemet magának választotta; avagy nem olyan-e ez, mint a' tűzből ki-ragadott szög? Imé a' Zakhariás' látása szerént Jéru'sálem felett vagy e'*

'Sidó

'Sidó Ekklessia felett versengett a' Sátán az Angyallal: azt nevezi Júdás Apostol Mó'ses' testének, a' szerint, a' mint az Új Testámentom-béli Anyaszent - egy-ház neveztetik amaz Új FrigyneK Közbenjárójának a' Krisztusnak testének. *Éfés. 1: 23.* Az Apostol Szent Júdás írván a' hamis Tanítók ellen, a' kik bé-tsúsztak az Ekklessiába, a' kik az Űrafágokat meg-vetik, 's a' Méltóságokat szidalommal illetik, így okoskodik a' többek között ellenek: Zakkariás Prófétának látási között láttuk, hogy Mihály Árkangyal még a' vñe versengő Sátánnak sem kívánt gonoszt mondani, hanem az Istenre bízta azt: ezek a' hamis Tanítók pedig, a' mellyeket nem-tudnak, azokat szidalmazták.

Mihelyt meg-hallotta az Ízráel' Népe, hogy meg-hólt 's eltemettetett az ő háűféges Vezére, ezen való méltó szomorúság elborított majd minden szíveket, 's a' Léleknek belső fájdalmából kibuzgó könyvhúllatások áztattak majd minden szemeket. A' közönféges gyász tartott harmincz napokig, mint hogy ennyi ideig szokták a' Fő-embereket gyászolni. De a' magok bõldogságokat igazán esmérő Ízráeliták még azután-is fok ideig el-nem-felejtették ily' bõlts, ily' egyenes Lelkű; 's maga Nemzetét szíveffen szerető Vezérektõl esett meg-fosztattatásokat.

Minck-utánna eddig le-írtuk a' Mó'ses' halálát meg-elõzõ 's követõ környül-állásokat, 's láttuk távólrol azt a' szomorú gyászt-is, a' mellyet az ő ki-múlásának híre az Ízráel táborának okozott: jertek már szomorú Halgatóim, hintsünk mí-is némi-némű virágokat e' Nagy embernek temetéfének helyére. Jertek képzeljétek úgy, mint ha itt feküdne elõttetek halva ez a' fáradhatatlan hív Szolga, ez a' bátor Hadi-Vezér, ez a' bõlts Törvény-tévõ, ez a' Szent

ember, ez a' Nagy Próféta. Jertek halgassatok engemet úgy, mint a' ki létszek ez órában a' Keresztyén Világnak szóló nyelve, 's a' tí ötöt most - is lassan dítférő szavaitoknak erőtelen de hűséges *Organuma*. Annyival örömelebb 's bátrabban kezdem - el e' rövid párentáziót, mert éppen nem lehet a' hízelkedésnek 's tsapodárságnak leg kissebb vádjától - is reszketnem egygy őllyan személynek dítférésében, a' kit maga a' szívket formáló, 's annak minden tekervényes szövevényeit jól látó Teremtő e' képpen dítfér-meg. IV. Mó's. XII: 6, 7, 8. *Ha Próféta lejend ti közöttetek, én meg-jelenek annak látásban, vagy álomban szóllok azzal: nem ilyen-képpen szóllok az én Szolgámnak Mó'sesnek, a' ki hív az én egész Házamban. Szemtől szemben szóllok ő véle, és nyilván való látásban; nem homályos látásban, hanem láttya az Úrnak hasonlatosságát. Míóltától fogva el - aludt ez a' Nagy ember, az ólta mind ekkoráig szájról szájra, 's Nemzettségről Nemzettségre által-ment az ő dítférete; a' mint ezt a' Pogányoknak Historiáikból 's Tirkos Theologiájokból hoszszan meg-lehetne-mútoatnom, ha szükfészes volna, 's az idő engedné. (c) Említem tsak a' Bölts Sírák' Fiát, a' ki a' XLVdik Résznek hét elsőbb Versiben igen hathatós ékesen szóllással rajzolja-le ötöt. A'*

Já-

J e g y z é s e k.

- (c) Justinus így ír rólla Historiájának XXXVIDik Könyvében: *Mosem Filium Josephi, præter Paternæ Scientiæ hereditatem, etiam formæ pulchritudò commendabat. Mó'sest a' Jó'sef Fiát az ő Arzának mint-egygy örökség szeréne red-szóllott Tudományán kívül kedvessé retre ábrázartynak szépségé. A' hol hibázik ugyan Justinus abban, hogy Mó'sest Jó'sef Fiának nevezi, a' kiről fellyebb azt mondja: Nihil Divini Juris Humanique ei incognitum videbatur. Nem volt semmi világi vagy Isteni Törvény, a' mellyben jártas ne-llett volna.*

Dio-

Jakób magvából támasztott úgy mond, az Úr Irgalmaffágnak emberét, a' ki kedvességet talált minden test előtt, Istennek és Embereknek szerelmetest, tudni-illik Mó'sest, a' kinek áldott az ő emlékezete. Egyenlővé tette őtet a' Szenteknek dítősségéhez, és felmagasztalta őtet az ellenségnek félelmével az ő beszédevel a' tsudákat meg-tartóztatta, és meg-dítőitette őtet a' Királyok előtt. Parantsolatot adott ki általa az ő Népének, és meg-mutatá neki az ő Dítősségét. Az ő hívségében 's szelidségében meg-szentelte őtet, a' mikor válaszította őtet minden test közül. Meg-hallattatta ezzel az ő beszédét, bé-vitte őtet a' homályba, és ő neki szemtől szembe parantsolatot ada, életnek és Tudománynak Törvényét, hogy meg-tanítsa Jakóbot az Úr Szövetségére, és Ízraelt az ő Törvényére. A' szent Letzkében tsak ezzel a' rövid ígétssé

C 2

kével

J e g y z é s e k.

Diodorus Siculus. Históriájának XLdik Könyvében ilyen dítősséggel emlékezik felőle: *Móses sapientia et Fortitudine maxime excellens. Móses mind Bölcsességére, mind Erejére nézve igen nevezetes ember volt.*

Rupolemus Eusebiusnál nevezi őtet. *Elsőnek a' Bölcsék között, 's azt írja felőle, hogy ő tőle tanúlták a' Betüket a' Fénitzia-béliek.*

Trebellius Pollio a' Claudius Császár életének le-írásában nevezi őtet; *Familiarum Dei Isten Barátyjának.*

A' ki többet kíván olvasni, a' Pogányok között-is el-terjedett híreről, lássa meg Flavius Josephust Appio-ellen, Eusebiust, 's avagy tsak Húgó Grotiusnak a' Keresztyén Vallásnak Igazságáról írt munkájának Első Könyvét, a' hol sok más Pogány Historikusoknak szavaikat egygy rakásban fogja találni.

kével adattatik-elő az ő egész dítférete, hogy vólt ő *az Úrnak Szolgája*. De ez az Istennel egygy tzelra törekedő, ez az Izráel Népének testi és Lelki szabadítását 's idveffégét fáradhatatlanul munkállódó Mó'ses, ólly különös, és némi-némü-képpen majd ólly dítősféges értelemben neveztetik Úrnak Szolgájának, a' millyenben mondja maga a' Jehova ama' meg-testesülendő Messiásról Ésa. XLII: 1. versében. Imé *az én szolgám a' kihez én támaszkodom, (vagy a' kit én támagatok) az én Választottam, kit az én Lelkem kedvell; az én Lelkemet adom ő belé, és a' Pogányoknak tteletet szóll: mert a' mit az Isten' szerelmese tfelekedett minden Nemzetekkel, azt igyekezte ez a' buzgó halandó tfelekedni az Izráellel.*

Az ő életének három ritka története, három egygy forma 's igen nevezetes részekre osztották az ő száz húsz esztendőkre terjedt jeles életét. A' Nílus folyó-vizének dühös habjai közzül, a' Király' Leányának gyenge karjai közzé vitettetvén, mint egygy Fejedelem úgy él negyven esztendőig. Inkább kívánván az Izráel Népével fanyargattatni, mint a' bűnnök ideig való hafznával élni, számkivetésben nyomorog, 's a' juhok mellett Pásztoroskodik negyven esztendeig; végezetre, mint az általa a' gyalázatos szolgafágból ki-szabadított Népnek Fő Vezére 's Ministere, úgy vífeli magát negyven esztendeig. Egygy Bálvány-imádó Királyi Udvarnak minden szédítő gyönyörűsége 's vétkes pompája, ennek a' gyönyörűsége 's rend kívül való szépségü Ifjúnak Lelkét meg-nem-vakíhattya negyven esztendeig. A' számkivetésnek 's pásztori életnek minden alkalmatlanfága 's nyughatatlanfága, az ő békeffeges tűró 's Istenben meg-nyúgovó szívét el-nem-tfüggesztheti negyven esztendeig. Az ő terhes Fő Ministeri hivatalában, sem a' tlapodároknak tört hányó dítférete, sem az alája titkosan áskálódóknak álnok mesterfége, az

ő fő kötelességétől az Igazságnak ki-szolgáltatásától félre nem hajthatya ötöt negyven esztendeig.

Ha csak úgy gondolom-is én Mó'fest mint Fejedelmi embert, mint Fő Hadi - Vezért, mellyik az a' Fejedelem, mellyik az a' Héros, mellyik az a' Vitéz, a' ki ő nálla e' tekintetben - is fellyebb való lett volna? Az ő fel-neveltetése esvén egygy őllyan Királyi-Udvarban, a' melly leg-híresebb volt akkor az egész világon, 's a' melly volt az után-is fok ideig a' több Királyi udvaroknak ki-pal-lérozó mestere, az ő fogadott Annjának Thermútisnek gondviseleése alatt minden szűkféges Tudományokkal, 's egygy Fejedelmi emberben meg-kívántató jeles tehetségekkel meg-ékesítettett. Nevelte-tett ő Egyiptomban, melly volt abban az időben minden tisztességes mesterfégeknek 's Tudományoknak fő műhelye 's Akadémiája, a' hová mint valamelly bővféges forrásra, úgy útaztak a' Böltsefféget 's Tudományokat szomjúhozó Görögök, mig lassan lassan mint a' munkás méhek el-hordván azokat magokkal, gyönyörűséges lakó szállást építettek azoknak Áthénásban. Itt neveltetvén-fel, mon-dom, Mó'ses, a' mint fok Pogány Historikusok, 's szent István-is meg-jegyzi felőle az Apostoli Tselekedetekről írt Könyvnek VIIIdik Részében: *Meg-tanított az Egyiptom-bélieknek minden Böltsef-ségekre, az ég vizsgálásra, az akkor esméretes Physicára, a' Ter-mészeti dolgoknak Historiájára, az Igazgatásnak Tudományára, 's Hadi mesterfégre.* A' 'Sidóknak Historikusok Jó'sef után írja felőle Eusebius keresztyén Atya, hogy a' szeretfenek haddal menvén az Egyiptom-béliekre. Mó'fest választotta a' Király, hogy legyen az Egyiptomi Hadi seregeknek Fő Commendírozó Generálissa, a' ki is meg-ütközvén a' Szeretfenekkel, őket meg-hódoltatta 's az ő Anya - Városokat Sábát-is meg-vette. Noha ez az alázatos és sze-lid

lid Lelkű Mó'ses semmit sem emlékezik e' történet felől a' maga írá-
 saiban, mint hogy ez a' 'Sidó Népnek Históriájának le-írására sem-
 mit nem tartozott, de hihető, hogy erre-is tzelezhaz szent István
 a' mikor azt mondja az Apostoli Tselekedetekről írt Könyvnek már
 említett VIIIdik Részében, *hogy ő hatalmas volt a' beszédben és*
tselekedetben. Ha ez bizonytalan volna-is, eléggé ki-mútatta a'
 következő időkben, a' mikor hatszáz ezer fegyveres Embereket
 vezérlett, mind azt a' böltséfséget 's bátorfágot, mind pedig egyéb
 virtusokat, a' mellyek egygy Fő Hadi Vezért meg-ékesíthetnek.
 De a' mi e' világi minden Vitézeknél fokkal fellyebb magasztalta ötet
 ez az, hogy mikor sok Hadi Vezérek nem egyebek, hanem a' meg-
 haragudott Istennek Ostorai, a' mellyeket mint pusztító szélvész-
 ket, mint mindeneket el-seprő árvizeket, mint emésztő tüzeket
 úgy küld gyakorta a' maga háládatlan Népének fanyargatására; Mó'ses
 úgy-is mint Hadi Generális volt az Úrnak szolgája. Ez az, hogy mikor
 sok Vitéz embereknek, a' kik kiméllés nélkül árasztják az ártatlan vért,
 a' kik a' tőlök fel-gyújtatott Városoknak hamvaira hágnak, 's az
 Özvegyeknek, 's árváknak keserves jajgatásokban gyönyörködnek,
 mikor az ilyen vitéz embereknek mondom, leg nagyogóbb virtusaik-
 is nem egyebek, hanem az Úr búsulásának némi-némű engedelmei;
 ama' kegyes Mó'sesben mind ezek az Isten' kegyelmének munkái
 valának. Ez az, a' mi ötet más világi Vezérek felett fel-emelte,
 hogy mikor azok mindnyájan meg-győzöttettek, rész szerént a' be-
 tsületet mód nélkül szomjúhozó kevélységtől, rész szerént a' bújaság-
 tól, rész szerént a' gazdagfágnak vétkes szerelmétől; Mó'ses ama'
 láthatatlan de győzedelmeskedő fegyverrel a' hittel, meg-győzte e'
 világot. Ásiának ama' híres Királyját Nabugodonozórt az ő sok
 hartzai 's győzedelmei után meg-győzte tulajdon kevélyfége; sőt az
 ő fel-fúvaskodott nagyra-vágyása, valamelly váratlan szerentsétlen-
 ségtől,

légtől, talán Tírus Városának meg-nem-vehetésétől artzúl tsapat-
tatván, olly rémitő *melancholiába* ejtette ötet, mellyben magát va-
lóságos baromnak képzelte, 's az emberek' társaságát kerülván, lako-
zásának helyét hét esztendőig a' mezőkben 's erdőkben kereste. Ama'
Nap-keletnek egygy részét vérrel béborító, még más általa meg-
hódoltatható világot óhajtó, de tulajdon indulatival bírni nem-tudó,
leg hűségesebb Tiszttyét, leg igazabb Baráttját dühös dobzódásá-
ban által-ütő Nagy Sándort, a' hijjában-való dítsőffégnek vadászá-
meg-győzte, 's a' mértékletlenség egygy éjjel ki-végezte. Ki nem-
tudja azt-is, hogy ama' Világ'gazdaságát bé-nyelő Róma Városán
győzedelmeskedő Césár, a' hartznak mezején nyert sok zöld koszo-
rúit, egygy szép, de tisztátalan személynék Kleópátrának lába eleibe
helyezettette. De ha igaz, a' mint tsalhatatlanul igaz-is Bölts Sa-
lamonnak ama' szava, hogy a' ki a' maga indulatin uralkodik, erőf-
febb annál, a' ki várakat vészen-meg; valóban sokkal fellyebb való
az ilyeneknél ama' kegyes Hadi vezér Mó'ses, mert ötet nem a'
világ, hanem ő a' világot győzte-meg. Hogy hogy győzte volna-
meg Mó'ses a' világot azt kérditek, holott tsak a' Kanaán földét sem
hódoltathatta-meg? Én-is azt kérdem tölletek, mitfoda ez a' Vi-
lág? kéttfég nélkül nem áll ez a' Világ a' földnek szinén szép ren-
del el-rakott hegyekből, zöldellő erdőkől, 'síros völgyekből, 's
tsfergedező folyó-vizekből. Nem áll ez annyival-is inkább a' föld-
nek gyomrában lappangó aranyból és ezüstből, vagy a' tengernek
fenekén el-hintetett drága kintsekből, mert ha okos teremtfékek nem
laknának e' földnek szinén, mind ezeknek semmi betsek 's érdemek
nem volna. Mind az, a' mi e' világban vagyon, azt mondja szent
János, 1. Ján. 2: 16. *nem egyéb, hanem a' testnek kívánsá-
ga, szemeknek bújázkodása, és életnek kevélysége.* Gyönyörűség,
Gazdaság, Dítsőffég; ezek azok a' három török, a' mellyek köz-
zúl

zül valamellyikkel meg-fogja e' világ a' testnek fiait. Úgy-de ez a' nagy vitéz, ez az Úrnak hív szolgája Mó'ses mind ezeken győzedelmeskedett. Hallyátok - meg melly hathatos szókkal rajzolja - le szent Pál ezt az ő hármass győzedelmét ama' nagy hitű Szenteknek Lais-tromában, a' 'Sidókhoz írt Levélnek XI-dik Részében: *Hit által nem-akara Mó'ses mikor immár meg-erősödött volna, Farahó Király' Leányának Fiának hívattatni, mivel ezt inkább választá magának, hogy az Isten' népével egygyütt nyomorgattatnék, hogy nem mint a' bűnnek ideig való hasznával élne. Úgy mint ki nagyobb gazdagságnak ítélte lenni a' Krisztus-ért való gyalázatot, hogy sem mint az Egyiptom-bélieknek kintseket: mert néz vala a' jutalomnak fizetésére.* Győzedelmeskedett ő a' híren, néven, be-tsúleten, mert nem kívánt Farahó Király' Leányának Fiának hívattatni. Győzedelmeskedett a' testi gyönyörűségen, mert inkább kívánt az Isten' Népével nyomorgattatni, mint sem a' bűnnek ideig való hasznával élni. Győzedelmeskedett a' pénznek szerelmén; mert nagyobb gazdagságnak állítá a' Krisztusért való Gyalázatot Egyiptomnak minden kintseinél. Oh melly fokban e' Világ' fiai közzül kapva kaptak volna e' ritka szerentfén, a' melly az ő nyelveken Fő bóldogság volna! Egygy Király' Leányának Fiának hívattatni, a' testi gyönyörűségekben szabadosan úszkálni, egygy Országának kintseivel bírni; ezek a' gyönyörűségesen éneklő három Sírenak kitfodát nem - altatnának - el! De ez az Úrnak hív szolgája, ez a' nagy Hitű Mó'ses így okoskodik e' hármass szerentfénnek közepette: „ Imé „ negyven esztendeje már hogy lakozom e' Királyi udvarban, a' hol „ nints az én Istenemnek sem esmérete e' sem félelme. Meg-lehet „ hogy még negyven esztendeig el- élek, addig itt minden gyönyörűségeknek 's kintseknek bírtokában lehetek; de nagyobb egygy „ szikra a' napnak tüzes golyóbisához képest, hogy sem mint ez

„a' kevés idő, ha az örökkévalósághoz hasonlítottatik. Ugy fordulhat pedig, hogy egygy két esztendő, egygy két hónap véget vét bizonytalan életemnek. Óh melly bódogtalan lészek tehát én ama' jutalom fizetésnek nagy napján, ha a' bűnnek ideig való hasznáért, ezért a' kis bódogságért, a' mellyre jutottam, meg-útálom hitemet, reményféget, Istenemet, 's meg-fójtom az engemet jóra késztető Lelki-esméretet! Óh melly nyomorúlt lé-szen az én forsom akkor, a' mikor meg-nyíttatnak előttem ama' bódog 's ama' bódogtalan örökkévalóságnak kapui, a' mikor az én el-rémült szemeimnek láttára ezek az én fárt gyúró, most meg-útáltatott Atyámfiak, kik az ő fok-kínjaik által-is az igaz Isteni tisztelettől el nem-hajthatattak, bé-mennek ama' dicsőfféges nyú-godalomba, én pedig onnan mind örökké ki-rekesztetem. Így Szent indulatokkal meg-telleyesedvén, még mikor a' Király' Udvarában lakozott-is, fok ízben meg-látogatta nyomorúlt Attyafiait, vígasztalta a' terhes íga alatt el-alélt lelkeiket, mint a' ki ugyan azon hitnek 's reményfégnak forsofa ő vélek. Az ilyen látogatás közben látván egyfzer, hogy egy Izraélitát ártatlanul kínozt egygy Egyiptombéli ember, fel-búzdúlván e' látásra érzékeny és könyörülő szíve, fiettett annak segíttfégre, 's azt az ő gyilkosa' életének veszedelmével meg-mentette. Noha könnyű lett volna néki e' dolgot mint Fejedelemnek el-tfnálni, de készebb volt minden világi pompájának 's Fejedelemségének vég bútfút vetni, minden segedelem 's reményfégnélkül, idegen tartományra utazni, 's ott minden szerentsétlenséggel szemben szállani, mint sem eddig meg-örzött drága kintsseit, az ő hitét, reményféget, 's kegyességet tovább kotzkáztatni. Találunk ugyan némelyekre a' Hístóriákban, a' kik önként le-mondván Királyi 's Császári méltóságokról, köz életre mentek: de azok rész szerént a' nagy teréhnek meg-únásából, rész szerént a' vénféggel

egygyütt járó alkalmatlanságoknak érzéséből, rész szerént a' nagyobb gyalázatról való félelemből, rész szerént pedig azért tselekedték azt, mert el - érvén már e' Világban mind azt, a' mit reménylhettek, 's nem lévén ama' bódog halhatatlanság felől bizonyos reménylégek, az a' telhetetlen lélek, melly mint a' tűznek lángja szüntelen fel - felé liet, szüntelen többet kíván, szüntelen többet reményl, készebb volt a' világi bódogságoknak különböző gráditfain inkább alá - szállani, mint sem abban az únalmas *æquilibriumban*, egygy forma állapotban tovább meg - maradni. Tudjuk azt, hogy *Diocletianus* Római Tsásfár, el - hagyván Tsászári Máltóságát, kilentz esztendeig magános életet élt Dalmátziának Sálóna nevü helységében, 's mikor *Maximinus* hívta őtet vizsza a' Római Birodalomnak igazgatására, azt írta vizsza néki: „ A' Tsászári Thronus nem ér - fel az én „ életemnek tsendességével. Sokkal édessebb gyönyörűséget találok „ én most az én kis kertemnek művelésében, az én kezeimmel plá - „ tált virágoknak öntözésében, mint sem a' millyent találtam a' Ró - „ mai Birodalomnak igazgatásában. De tudjuk azt - is, hogy tsele - kedte ezt *Diocletianus* egygy részről ugyan az ő vénségével egygyütt - járó erőtelenségeinek érzéséből, más részről pedig az alája áskálódó irigyinek, 's nem - különben az igazságot tőle el - titkoló hízelkedő Tisztjeinek már tovább el - szenvedhetetlen utálásából. Mó'ses pedig az ő életének leg - kellemetesebb részében, negyven esztendő korá - ban hagyja - el a' Királyi udvart, még pedig úgy, hogy nem - re - ményl semmi tsendes életet, nem - várhat egyebet a' szerentsétlen - ségnek viszontagságainál. De ezen nyomorúságban még fokkal nagyobb - nak mutattya magát, mint sem a' millyen volt a' Király' udvárá - ban. A' szerentsétlenségnek ezen próba helyében, mellyben sokan talám még az ő vakmerő kezeiket - is tulajdon életük ellen fel - emel - ték volna, hogy mint hiti szegett katonák el - szökjenek a' stráfáról, minck

minek előtte az életnek Ura szállíttaná őket; a' Szerentsétlenfégnek ezen próba helyében mondom, az ő szívét szüntelen az ő Attyafiaira forgatta, a' kiknek igaz Isteneket álhatatosan imádta. Itt tanult ő fok olyan dolgokat, a' mellyeket a' Királyi Udvarban meg-nem-tanúlhatott. A' nyomorúságoknak ezen hasznos oskolájában, a' mellyben fok Bölts Fejedelmek, fok nagy Királyok meg-tanúlták e' Letzkét: *Hogy úgy bányanak Jobbágyaikkal, a' miképpen kívánnák, hogy a' Király ő vélek banna, ha ők magok Jobbágyok volnának*: a' nyomorúságoknak ezen oskolájában, mondom, a' mélyféges gondolkodások által készítette magát arra a' Böltsfégre, okos bátorlágra, békeféges türepre, arra a' nagy lelkségre, a' mellyek őlly nagy segítségére lettek néki a' következő időkben ama' nagy számú Népnak vezérlésében. Minekutánna negyven esztendeig próbálta, formálta, 's készítgette az Úr őtet a' fokféle vi-
szontagságoknak próba helyében; nyóltzvan esztendő's korában parantsolja néki, hogy légyen az Egyiptomban nyomorgó Izráelnek Szabadítója. Noha egygy kevés ideig mentegette magát tehetetlenségével, de majd alázatossággal engedett, 's ezt a' világ szerént-is leg szebb hívatalt, egygy ártatlanul el-nyomattatott Népnak megszabadítójának dítsőféges Tiszttségét, őlly jó lélekkel 's böltsféggel viselte, hogy mind Farahónak tiszteletét, mind az egész Népnak bizodalmát érdemlette.

Ha már úgy nézem én ezt az Isten' Hív Szolgáját Mó'fest, mint a' 'Sidó Ekklesiának egygyik nagy Fundálóját, az Isteni tiszteletnek helyre állítóját 's a' Népnak bölts Törvény-tévőjét, nem tudom, keresztyén Atyámfiai, hol kezdjem és hol végezzem-el méltó dítféretét. Látom, hogy miképpen ragyog a' szépen ki-palérozott gyémánt az arany gyűrűben, úgy ründöklük-ki minden

tselekedeteiben ama' fő virtus az Isteni Szeretet, a' melyet mind
 kegyes intésével, mind szent példájával igyekezett minden szívekbe
 bé - tsepegtetni. Valakik az emberi szívnek setétes szövevényébe,
 a' dolgoknak természetébe, 's a' törvényeknek belső minémüségébe
 mélylyebben bé - látnak, egygy szívvel szájjal azt vallyák ma-is fe-
 löle, hogy valamint Tzeremoniás Törvényeinek, fő tzéljok volt
 ahoz a' meleg Tartományhoz és fűrű levegő éghez képest a' tizta-
 fágnak és egészfégnak fenn - tartása, úgy az Erkölcsökre tartozó Tör-
 vényei az Isten' Dicsőffségéhez, 's az Ízráelnek ideig és örökkévaló
 boldogságához voltak alkalmaztatva. Minden Rendeléseinek funda-
 mentomává tette amaz egygyetlen egygy Igaz Istennek félelmét, a'
 Bíráknak, mint a' láthatatlan Istennek látható képeinek, keményen
 meg - parantsolta, hogy minden ajándék vétel, minden kedvezés
 nélkül ítéljenek. Nem tfak a' Szüléket a' gyermekektől, hanem az
 Öregeket, mint Atyákat és Anyákat az Ifjak által úgy tiszteltette.
 Az alamisnát, kivált aratásnak és szűretnek idejekor fő Törvényül
 tette. A' Gazdagokban, az Özvegyek, árvák, 's szegények eránt
 való könyörületességet, ezekben a' Gazdagok eránt háládatos tiz-
 teletet tsepegtetett. Egygy szóval, a' Közösféges Társfágnak min-
 den Tagjait, mint azon egygy Atyának gyermekeit, ezekkel a'
 Törvényekkel, mint meg annyi lántzokkal, az egymás' Szeretetére
 öszve - kötözte. - - - Óh tí józan - okosságnak világával háládatlanúl
 élő lelki kevélyek! kik mint ama' balgatag Oriások, az Isteni Je-
 lentéseknek áldott egét ostromoljátok! - Tí, kik ama' megvilágositta-
 tásnak hamissan nevezett dögleletes *Naturalismusnak* tfalárd fénnye
 után, úgy rohantok, mint az éjtzakának setéttségében el - tévelye-
 dett utazók a' levegő égben repdeső tüzek után a' veszedelemre! Tí,
 kik hogy a' testtel 's világgal annál szabadofabban élhessetek, a' mí
 hitünknek, 's ez élet után való Reményfégünknek erőfs fundamen-
 tomit

romit le - rontani igyekezitek : ám hiszem nevezzétek tí ezt a' szent embert Tsábítónak , hívjátok az Úrnak minden Profétáit Szédítőknek , főt még ama' Békeiséget 's szabadítást hirdető Jéfust-is Ámítónak : mert lehetetlen ez Úrnak Szentjét - is annak nem tartanotok , ha Mó'fesi Tsábítónak kiáltjátok ; mert az Úr Jéfus mindenkor úgy szól Mó'festről , mint Istentől küldettetett Profétáról. Ám hiszem tsufoljátok Tí és szidalmaztatok mind azt a' mi mi előttünk szent : de a' tí vakmerő és maga után bizonyos veszedelmet húzó kevély igazságtoknál , sokkal betesebb lészén nekünk az ilyen tsábítás , a' mellynek egyedül való tzelja volt az Isten dítősségének terjesztése, az emberek' ideig és örökké - való Bóldogságoknak elő - mozdítása.

Ha úgy nézem én ezt az Isten' hív szolgáját Mó'fesi mint az általa Egyiptomból ki - szabadított Izráelnek Fő vezérét és Igazgatóját : soha még halandó Bíró nem egyesítette úgy magában mint ő a' szíveken gyözedelmeskedő szelid nyájasságot a' leg - szélesebben ki - terjedő hatalommal. Soha sem tudta úgy magát senki az időhöz , a' környül - állásokhoz , az alatta lévő Népnek természetéhez és indúlathoz mint ő alkalmaztatni. Most hajólni nem tudó szent bátorlással , majd ha a' dolog úgy kívánta okos engedéssel igyekezte ezt a' kemény nyakú 's pártoskodásra hajló Népet a' maga köteleiségeinek határa közt meg - tartani. Ha szerentsés elő - menetel koronázta - meg szíves szándékát , soha sem tulajdonította azt magának ; hanem az őtet oktató 's bátorító Istennek , a' kinek véghetetlen erejének ő csak töredékeny eszköze vala. Mint Istennek látható képe a' Nép között , a' maga tulajdon szívébe írta - fel először ama' hathatós szokat , mellyeket parantsolt minden Bíráknak , 's közönségesen minden Izráelitáknak 5 Mó's. 10 : 12. *Oh Izráel ! féljed a' Te Uradat , mert a' Te Istened Isteneknek Istene , és Uraknak Ura.*

Nagy

Nagy Isten, hatalmas és rettenetes, nem személy válogató, sem ajándékot nem vész. A' maga tulajdon hasznával 's Házának elébb vitelével őlly keveset gondolt, hogy a' maga Fiait semmi Fő Méltóságba helyhezetni nem igyekezte, 's meg elégedett azzal, hogy azok a' Léviták közzé vétetteffenek-bé. Mikor ezen Bírói hivatalban sok méltatlanfágokat 's boszszúfágokat szenvedett, azon való keserves panaszát, az ő egyenes szívét jól esmérő Teremtő-jének kebelébe töltötte - ki, a' boszszú-állásnak kívánása pedig, a' melly az ilyen hivatalban csak nem közönséges hibájok az embereknek, soha az ő nemes Lelkét nem emészttette. Mikor Kóré, Dátán, Abirám, ellene támadtak, maga kérte őket, hogy ne fiesse- nek tulajdon veszedelmükre. Mikor Áron és Mária az ő reá - való - törekedéért meg - büntették 's nevezetesen Mária belpoklofsággal verettetett meg; mihelyt Áron így szóllot néki; *Kérlek édes Uram! ne légyen Mária őllyan mint a' holt*; meg - esvén szíve rajta, ek- képpen könyörgött az Úrnak érte: *Isten! gyógyítsd-meg őtet. Egygy szóval, ha őllykor mint igaz Bírónak minden kedvezés nél- kül a' szoros igazságot ki-kellott-szolgáltatni, mint-egygy kéntelen és sajnálva tselekedte azt; 's mihelyt a' büntetésnek tárgyai meg- alázták magokat, ő volt a' leg-első, a' ki az ő sebecikbe gyógyító olajat töltött, ő állott-fel leg először az Isten' haragjának engefz- telésére.*

Ha úgy nézem én végezetre ezt a' Hív Szolgát Mó'sest, mint az Isten és az Izráel Népe között való Közben-járót; alig lehet egyszeriben meg-határoznom, mellyik lett légyen ő benne nagyobb mértékben, az Isten' ditsőffége eránt való buzgófág-é vagy pedig a' maga Nemzetéhez való szíves szeretet? Oh melly nagy örömmel szemlélem én ő benne e' tekintetben, mint egygy homályban tűn-
döklő

döklő tükörben az Új Frigynak ama' tökéletes Közbenjáróját, a' kit az Isten Házához 's az emberekhez - való szeretet egygy formán égetett; ama' szeretettel tellyes Jéfust, a' ki még gyilkosaiért - is könyörgött, 's meg-íratva az őtet üldöző Jérúsálemet; ama' Közben-járót, a' ki önként le-tette az ő életét az ő juhaiért. Hány-szor nem kívánta ez a' buzgó Mó'ses az ő életét fel-áldozni az Izráélért? Hány-szor nem állott-ki a' törésre, hogy buzgó esedezése által a' meg haragudott Isten' búsulásának tüzes özönének gátot vet-hessen? Hány-szor nem ragadta-meg, hogy úgy szólljak, az Úrnak már ki-is nyújtott boszszuálló fegyverét, hogy a' vétkező Népre le-ne-ereszse azt? Az Isten így szóll: *Hagyj békét nekem Mó'ses, hadd ontsam-ki az én haragomat e' Nemzettségre, tégedet pedig nagy Néppé tézlek*; ő pedig azt mondja: *Nem úgy oh igaz és Szent Bíró nem úgy! hanem törölly-ki inkább engemet az Elet-nek könyvéből, ölj-meg engemet, ne engedjed, hogy meg lássam ama' kies földet; tsak hogy kegyelmezzen-meg a' Te Népednek az Izráelnek.* Oh áldott Lelkü 's egyenes szívü Mó'ses! be nem voltál te hasonló az olyan Tisztekhez 's Fő Ministerekhez, a' kiknek füleikben 's szájaikban olyan tsupa hang a' *Patriotismus*, mellynek semmi gondolat nem telet-többé-meg a' Lélekben, a' kik a' köz jóval, Hazájoknak bódogságával kevesett gondolnak, tsak hogy annak öszve-omlott hantyain tulajdon betsületeket 's szerentséjeket építhessék-fel. Valóban igen dítséretes és követésre méltó példa minden Fő Tiszteknek 's Ministereknek, kik meg meg annyi Közben-járok a' Király és Nép között, hogy ők-is mint Mó'ses kéréssel, könyörgéssel, esedezéssel állyanak ellent a' földi Királyok' harag-jának, ha szintén *olyan-is az, mint a' fiatal oroszlának orditása.*

Ímé K. A. a' mint az időnek rövidsége engedte, mintegygy-
 atzél tükörnek közép pontjában, úgy szedtem-öszve Mó'sesnek
 jelefebb tselekedeteit egygyűgyü elmélkedésemben, hogy ugyan tso-
 moszan erefztheffem azokat a' ti figyelmetes elmétekre 's érzékeny
 szívetekre. Ímé illy szép, illy dítsőfféges vólt minden tekintetben
 az ő élete, mert minden tselekedeteinek kút-feje vólt az Istennek
 's az embereknek szín-mutatás nélkül való szeretete. Ha vóltak
 néki némelly fogyatkozásai, mint hogy a' földön tökéletességre nem
 juthatunk, tsak olyanok vóltak azok az ő fok virtusokkal meg-
 ékesíttetett életében, a' millyenek egygy néhány szeplő szemek a'
 szép ábrázaton, vagy egygy néhány hómályos fellegetskék a' fel-
 derült égnek kékes bőltozattyán - - - Az a' gazdag kegyelmef-
 ségü, az az ígéreteiben változhatatlan Isten, a' ki meg betsüli az
 ő hív szolgálait, meg-is tisztelte őtet egyéb embereknek felette, bé-
 töltötte őtet bőltsefféggel, erővel, hatalommal, úgy társalkodott
 véle, mint Barát baráttáival, ő reá bízta minden Rendeléseit, mint
 ha még fok száz esztendőig élt volna, úgy szemléltette véle az
 Izráelnek következő állapotját, 's minekutánna távolról meg né-
 zette vele ama' földi Kanaánt, fel-vitte őtet a' Mennyei Jerufálem-
 be, hogy ott lakozzon örökkön örökké. - - - Mind ezekre nézve
 mellyik az a' Hadi-Vitéz, mellyik az a' Törvényt-tévő? mellyik
 az a' szent? a' ki az Úrnak ezen hív szolgájánál Mó'sesnél nagyobb
 lett volna? Egyedül a' vólt ő nálla nagyobb, a' ki drágább ígére-
 tekkel meg-petséltetett Szövetségnek lett Közben-járója. Egye-
 dül az, a' kiről így jövendölt maga: *Profétát támaszt az Úr ti-
 néktek a' ti Atyátok-fiai között, mint szintén engemet őtet hal-
 gassátok.*

El hiszem szomorú Halotti Gyülekezet, hogy míg ama' Nagy és Istent - féltő Vitéznek jeles virtusairól beszéllettem előttetek; sokakat magatok ezen Néhai meg bódogult Méltóságos Generális BELEZNAY MIKLÓS Úrra alkalmaztattatok. Ha születését 's Familiáját tekintem, nagyobb volt az a' Mó'sefénél, mert ő ily szegény Szüléktől származott, a' kiknek Nevek örök feledékenységekben maradt volna; ha ama' két Nagy embert Áront és Mó'sest nem hozták volna a' Világra. E' pedig eredetét vette ama' híres BELEZNAY Házból, melyről már a' XIII-dik Száz Esztendőben II-dik András dítsőséges Királyunk alatt dítférelesen emlékezik a' História. Édes Attya volt Néhai Méltóságos Generál-Feld-Marfal Leitinant BELEZNAY JÁNOS, tulajdon Magyar Lovas Regimentjének Fő-vezére és Colonellusa, Édes Annya pedig Néhai Méltóságos GRASSALKOVITS 'SU'SÁNNÁ. Mint Mó'ses, mihelyt Édes Annyának karjai közzül ki-szállott, ama' Fejedelem Aszfzonymnak Thermutisnek Szárnyai alatt minden - féle böltséffégekre taníttatott: úgy Ő-is alig érte-el életének tizennegyedik esztendejét, a' mikor ki-kelvén édes Annyának karjai közzül, ment Vitéz Attyának Regimenttyébe, egygyütt utazott velle Országokról Országokra, 's ennek a' nagy Mesternek gondos szemei előtt tanulta azt a' Hadi-mesterléget, bátorságot, 's mind azokat a' tudományokat, a' melyek egygy jó Katonát, egygy igaz Hazafit, 's egygy bölts Generálit meg-ékesíthetnek. Ezer hétfőz negyven-negyedik Esztendőben a' Hollandiai Közfőseges - Társaság látván, hogy öröklég szerént bírja nagy hírnű Attyának vitézségét, hívta Őtet a' maga szolgálatyába; 's Regimenttel kínálta: de inkább kívánt Hazája 's Királya mellett Regiment nélkül kisebb Tiszttségekben szolgálni, mint az Idegenek közt Ifjúságának erejét el-vesztegetni. Ebben-is hasonló volt tehát Ő Mó'seshez, a' ki inkább akart a' maga Népével sa-

nyargattatni, mint az Idegenek között dísösségben élni. Nem-is volt Ő azok közzül a' béres katonák közzül való, a' kik Országokról Országokra járnak, áruba vetik véreket, 's a' többet fizetőknek adják-el életüket. Valamint Mó'ses; úgy Ő-is a' Hartzoknak közepette - is el-nem-felejtkezett arról az Istenről, a' ki adja az igaz és valóságos bátorságot, a' kitől száll-alá menyből minden jó adomány. *Az Úr az ő kősziklája tanította őtet a' hadakozásra, és az ő újjait a' viadalra.* Az az Isten vezérlette Őtet az ürközésekben, a' ki így szóllott az Ő fel-kent Királynáról Tzírufról két száz Efszteniakkal születése előtt: *Ésa. XLV: 1, 2. Az ő jobb kezét fogtam én, hogy meg hódoltassam ő előtte a' Népeket, hogy a' Királyoknak derekaikat meg-erőtleníttsem, hogy megnyissam előtte a' kapukat, és el-törjem a' vas zárokat.* Mint Mó'sesről különösen meg-jegyzi az Írás, hogy ő igen szélid és alázatos ember volt: úgy meg-volt e' meg-bóldogúlt Generálisban is ez az alázatosság 's okos egygyűgyűség. Soha sem hánytatta Ő magát olyan virtusokkal 's tehetségekkel a' mellyekkel nem bírt, főt a' mellyek meg vóltanak benne, azokat-is szerette titkolni. Még Ifjúságában meg-tanulta Ő a' halgatásnak mesterségét, a' melly gyakorta még szükségebb 's hasznosabb mint az ékefen szóllásnak mestersége. Tudott Ő halgatni, minden embereknek szavokat 's jó Tanácsokat végig tudta várni, 's mikor szükség vólt rá, a' maga mély gondolatit, 's előre való látásait, minden alázatossággal szokta elő-adni. Valamint Mó'ses a' 'Sidó Ekkle'siának nagy fundálója 's buzgó Tútora vólt: úgy ez a' kegyes Generális-is öregsege felé lett különösen az Isten Házának dajkája, 's a' Duna mellyéki Venerabilis Superintendentiának Fő Curátora, a' melly szép hivatásban a' maga egyenes lelki-esméretét 's Istenhez való buzgóságát nyilván ki-mútatta, 's közönségesen az Ekkle'siák bóldogításában sem fárat-

tságát,

tságát, sem költségét nem fajnállotta. — Valamint Mó'les halálához közelgetvén, fel-ment a' Nébó Hegyére, ama' kies földnek meg-nézéfére: úgy ő-is, mind halálos betegségében, mind pedig az előtt gyakorta fel-ment az igaz Hitnek Nébó Hegyére, 's a' reménységnek meszsze látó ívegevel, túl nézvén ama' meg-számlálhatalan napokon a' tsillagokon, előre szemlélte azokat a' le-írhatatlan gyönyörűségeket, a' mellyek készen várnak bennünket ama' mennyei Kanaánban. Azért-is az ő halálának óráján, mintegygy Keresztyén vitéz, bátran el-mondhatta: *Ama' nemes hartzot meghartzoltam, futásomat el-végeztem, a' hitet meg-tartottam. Végezetre le-téttetett nékem az igazságnak koronája, mellyet meg ad nékem az Úr ama' napon, amax Igaz Bíró, nem csak énnékem pedig; hanem mind azoknak, valakik várják az ő díszösége el-jövetelét.*

Szomorú Özvegyiségre hívattatott Méltóságos PODMANITZKY ANNA MÁRIA Aszfzony, e' meg-bóldogúlt Generális Úrnak harmintz-hét esztendőig Életének kedves Párja, mind örömének mind pedig szomorúságának hűséges Osztályos! Elégge képzelem én a' Te meg-sebhedett szívednek belső fájdalmait. Annyival nagyobbak ezek, hogy ezen kedves Férjeddal egygyütt el-temetted egész Házad-népét, a' földbe tetted mind azt, a' mi leg-kedvesebb volt a' Te szemeid előtt; 's a' mi leg inkább vonhatott e' világnak szeretéhez. Ha leg-alább tettett volna ama' szabadosan Uralkodó Istennek, életben meg-tartani a' Tí házassági szerelmeteknek utolsó gyümölcset, a' Te kedves KÁROLYodat: így hathatósan vigasztalhatnád most magadat azzal, hogy meg-maradott, 's élni fog még számos időig a' Te szerelmes Férjednek 's a' BELEZNAY Háznak emlékezete. Óh melly örömet szemlélnéd most ebben

a' nevékedő tsemetében az ő meg-holt Attyának, 's Nagy Attyának
jeles vitézségét, 's ígérhetnéd felőle, hogy léfzen majd a' Te
őregségedben a' Te tellyes örömödre 's vígasztalásodra. Most pedig
ímé azt kelletik szomorúan íratnod a' Te szép Kastélyaidnak felső
küszöbeire: *El pusztítá az Úr egész Háza népét.* De a'vagy a'
békételenséggel meg-kettőztetnéd - é, 's elevenebbé tennéd - é szíved-
nek fájdalmát? Sőt inkább, mint Isten' Oskolájában tanúlt Keresz-
tyén Afzfzonyi - állat, nyugodjál - meg az Úrnak bölts tettzésén,
mert igazak és szentek az ő útai. Jobban tudja mi légyen nekünk
hasznos, 's a' mit veszedelmesnek gondolunk, azt-is javunkra tudja
fordítani. Mondjad ezt: *Imhol vagyok én az Úrnak Szolgálója,*
légyen nekem szent tettzése szerént. Jusson eszedbe Méltóságos
Özvegy, hogy még akkor mikor az Úr a' Tí szíveiteket öszve - kö-
tötte, azoknak el-választására való tellyes szabadságot magának
tartotta. A' Te fok szép virtusaidat azért koronázd - meg ama'
leg-kedvesebbel, tudni-ilik a' békefféges türéssel, 's az Úr' akarat-
tyában - való tökéletes meg-nyúgovással.

Méltóságos BELEZNAY ANNA, Méltóságos Kefelőkői MAJ-
TÉNY KÁROLY Consiliárius Úrnak kedves Hites Társa, e' meg
bóldogúlnak Testvér Húga! Imé meg - szakadott a' Tí barátság-
toknak arany lántza, imé hiánofságot szenvedett a' Tí szíves Atya-
fifágtok, a' midőn Méltóságos Testvéred el-hagyván a' földie-
ket, Lelkére nézve bé - ment a' Szent Angyaloknak társaságába. - -
Leg alább az a' kegyetlen halál, a' melly gyönyörködni láttzik
gyakorta abban, hogy az Emberi Nemzetnek Catalogusát fel - for-
díttya, 's mint a' kaszásnak éles kaszája, a' mikor a' fel-álló gyenge
fűveket el-mettzi, ott hagyja a' földre le-feküdt száraz kórókat:
úgy ő-is az Ifjakat az öregebbek előtt prédájává téfzi; leg-alább

mon-

mondom az a' kegyetlen halál meg tartotta itt a' rendet. - - Hárman valátok Test-vérek, 's ímé a' leg-idősebbet vitte-el közzúletek. - - Nem tudjátok melyitek van forban, melyitekre van felhúzza az ő halálos nyíla, mellynek mérge ellen nints egyéb orvosság; hanem csak az Isteni félelem és szíves kegyefség. Vigyázzatok azért, miképpen vigyáznak azok a' meg rémült gerlitzék, a' mellyeknek vígadozó seregéből véletlen a' hējja ki-ragadott egygyet. - - Az Úr virágoztassa Méltóságos Aszszony míg ő Felfégének tettzik a' Te Házadat; áldja-meg Méltóságos Férjedet, kedves Gyermekidet, Vejeidet, és Menyeidet. Vezérellyen úgy mindnyájatokat Szent Lelkével, hogy mikor e' múlandóságot romolhatatlansággal váltjátok-fel, meg-láthasátok majd egymást ditsőtségben.

Méltóságos Oberfleitinánt BELEZNAY MIHÁLY Úr. Elhízem, hogy eszedben forogtad ez órában azokat a' régi idöket, a' mellyekben szintén negyven esztendőkkal ez előtt egygyütt harztoltatok e' koporlóban fekvő meg-bóldogúlt Testvéreddel a' Királyért, 's a' Hazának bóldogságáért. Az a' meg-visgálhatatlan bóltseffégű Isten, a' ki útát szab a' nyílaknak, 's meg mondja a' ki-lőtt golyóbisnak meddig menjen, és hol eszen-le; épségben megtartott a' hartznak mezején mind kettőtöket: de ímé látod, hogy azért a' halál el-kerülhetetlen. Bé-mégyen ez az erős kastélyokba-is; főt ha az ajtót bé-akarnák zárni előtte, bé-mégyen, a' mint a' Próféta szól, az ablakon-is. - - Míg azért ama' szabadosan uralkodó Úr el-nem-küldené Te hozzád-is a' halálnak póstáját, folytasd az ő ditsőségére, 's felebarátidnak hasznokra a' Te fokjó-téteményekkel ékeskedő nemes életedet, hogy ama' napon mint hűséges Sáfár; úgy adhassad-viszsa néki bóldog lelkedet. - - Az

ÚR

ÚR Virágoztassa, míg ő Felfégének tettzik a' te Házadat, áldja-meg életednek párját, kedves Leányidat, Méltóságos Vödet, szerelmes Unokádat, az egézf Báty PATAY Úri Házát. Az az Isten, a' ki valamint minden virtusoknak, úgy a' Hadi böltséffégnek-is egyedül való kút-feje, ékesítte-fel minden szükséges tehetségekkel, egygyetlen egygy Férjfi magzatodat, a' *Drexter* Regementyében már Zászló-tartóságot viselő Sámueledet, hogy kövesse ez, az ő Attyának 's nagy Attyának nyomdokait, 's ama' régtől-fogva virágzó, de szintén a' végső el-enyézéshez közelgető BELEZNAY Familiának dítsofsége ő benne újra meg-elevenedjen.

E' meg-bóldogúlt Generális Úrnak Néhai édes Annyáról GRASSALKOVITS 'SU'SÁNNÁRÓL fok-felé el-ágazott Nagy Méltóságú Attya-fiai. Felféges Hertzeg GRASSALKOVITS ANTAL de Gyarak, 's Felféges Hertzegné. A' ti Hertzegi Familiátok nevedjen mint az Égnek 'fíros harmattyával öntöztetett plánták, erősödjön az, mint a' Libánus hegyén nevededett tzedrusok, ne árthassanak annak a' leg-dühösebb szélvénzeknek erő-szakos fúvállásai. Valamint mikor számos folyó vizek egygyüvé találkoznak, sebessebb és vígabb habokkal folynak a' tenger felé: úgy Hertzegi Házatok egygyesülvén a' Házafság által a' Felféges ESZTERHÁZY Hertzegi Házzal, a' Méltóságos HALLER, DRASKÓTY 's FORGÁTS Grófi Házakkal, nevedjen az napról napra, lépjen dítsofségről dítsofságra, míg e' mulandóság után ama' Királyoknak Királya méltóztattya azt romolhatatlan örök dítsofságra. Titeket különösen Méltóságos két Özvegyek, Néhai Méltóságos Gróf ESZTERHÁZY GÁBOR', és Méltóságos Gróf HALLER GÁBOR' gyászra hívatott Özvegyei, tégyen az Úr mint egygy béllyeget a' maga szívére, 's mint egygy

petsé-

petsétet szent kezeire , mind addig , míg e' halandóságot fel-fogjátok váltani örök dítősséggel.

E' meg - bódogúlnak Néhai édes Attyáról Generális BELEZNAY JÁNOSRÓL 's édes Annyának Testvéréről , Néhai Méltóságos GRASSALKOVITS JUDIT Aszfzonymról fok-felé terjedett Úri Attya - fiai , BLASKOVITS , MAGOTSY , TAJNAY , JESSZENTZKY , KOTSÁN , GELLÉRTY , ORDÓDY , BALOG , KOVÁTS , GÁL , Tekintettel 's érdemmel ékeskedő Familiák. Légyetek közönségesen áldottak e' meg bódogúlt cránt fenn-tartott barátságos Atyafiságtokért. Az az Úr , a' ki a' mezőknek liliumit gyönyörűféges köntőfőkbe öltözteti , légyen a' Tí virágzó Familiáitoknak őrizője 's kegyelmes Tútora.

Tekintetes BELEZNAY LAJOS' Élete hív Párja GERHÁRD 'SU'SANNA. El-híszem , hogy ez a' szomorú hír , az elevent fogja érni meg sebhedt szívetekben , hogy meg-hólt Generális BELEZNAY MIKLÓS ; mert Ő vólt árvaságtokban hűféges Tútortok , 's Atyátok helyett való édes Atyátok. De vígafsztaljátok magatokat azzal , hogy nem hal-meg soha az az Isten , a' kinek szemei különösen néznek azokra , a' kik őtet félik. Adja az ÚR , hogy világ szerezés is érezhesétek-meg , melly tsalhatatlanúl igazak légyenek e' beszédek : *Bóldog ember az , a' ki bízik az Úrban , és reménységét helyhezsetti a' Jákóbnak Istenében.*

Méltóságos PODMANITZKY ER'SÉBET , ezen Özvegségre jutott Méltóságos Aszfzonymnak életben lévő egygyetlen egygy Testvére , Méltóságos Generális Bárá BOJANOVSKY Úrnak kedves Hites-Tárfa. Nintsen semmi kétségem benne , hogy nehezen ne
csett

esett legyen Tínektek ily kedves Atya-fitól, ily jó szívű Barátoktól való végső meg-válástok, a' kit mind ketten mint tulajdon Test-véreteket akképpen szerettetek. De nyugodjatok-meg az Úrnak bőszt tettzésen. Kövessétek Dávidnak példáját, a' ki tudta mint kell meg-némúlni az Isten látogatási alatt, a' ki fírt és bőjtölt míg kínlódott az ő haldokló gyermeke, *ki tudja, úgy mond, talám meg-kegyelmez az Úr*; de mikor ki-ment belőle a' Lélek, fel-költ, meg-mosdott, és evett. Eleget fohászkodtatok, eleget fzmorkodtatok Tí-is, míg e' meg bódogúlt Atyátok-fiának kilentzhetekig tartó sülyyos betegfégenek tanúi valátok: de már minenkutánna másképpen tettett az életnek 's halálnak szabados Urának, a' Tí lelketeknek emésztfé haszontalan vólna. - - Kettőztetsétek-meg inkább el-maradott Özvegyéhez nyájjas barátságokat, támogassátok Ötet jó tanátfokkal 's vígasztaljátok szíves Atyafiságtokkal.

Mélsósfágos KISFALUDY 'SU'SANNA Néhai Méltósfágos Báró PODMANITZKI JÁNOS Úrnak, úgy szintén Méltósfágos JESZENÁK 'SU'SÁNNA, Néhai Méltósfágos Báró PODMANITZKY SÁNDOR Úrnak el-maradott Özvegyei! *Nulla calamitas sola, azt mondja a' példa beszéd, párosán jár a' nyomorúság, egygyik jaj a' másikat éri.* Ímé esztendő alatt harmadik gyásfba öltöztet az Úr benneteket. El-vette kedves Férjetek után BELEZNAY MIKLÓST-is, kit mint tulajdon Testvéreteket úgy szerettetek. De hát e' három látogatás el-tsüggesztené-é egézfzen a' Tí szíveiteket? Sőt inkább mondjátok ezt: *Meg némúlunk és nem nyittyuk meg a' mi szájainkat, mert Te tselekedted.* Gondoljátok-meg, hogy mennél nehezebb a' próba, mennél vérengzőbb a' hartz, annál dítsofségesebb a' győződelem; mennél keferűbb a' reánk-mért

pohár, annál kedvesebb az Úr előtt békefészes - tűrésünk. - - Az Úr látogatásának e' hármas menyköve, nem hogy földhöz - ütne azért benneteket, mint olyanokat, kiknek a' sír - halmon túl nints femmi reménységek: főt inkább legyen olyan hármas fáklya, a' mellynél gyútsátok - meg hiteteket, 's Istenben bízkodó reménységeteket. Ezeknek tündöklő világánál mennyetek keresztül a' halálnak fetétes völgyén, míglen juttok ama' Szent Városba, mellyben csméretlen a' gyász, a' sírás és a' fájdalom. - - Méltóságos Özvegyek! kiket az Úr egyforma bánatra méltóztatott, üljeteek egygyüvé gyakorta, beszélgetsetek a' múlandóságról, ez életnek fő végéről, tudnillik a' kegyességről, és a' mindenekkel való jó - téteményről, 's ama' titeket váró mennyei dítsőffégről. - - Az Úr, a' ki a' maga dítsőfféges titulusai közzé számlálja, hogy hívattasék Árváknak Attyának, 's Özvegyeknek Bírójának; tellyesíttse - bé példás képpen e' kegyelmes ígérteét ti bennetek. Legyen árva Házatoknak gondvisező Tútora, mind addig, míg e' halandó élet után amaz örök életnek bírására bé - viszen titeket.

Méltóságos Bárá ORTY LÖRINTZ Generális Fő Stráfa Mester, 's már két ágon szépen virágzó Méltóságos Famíliád, Méltóságos Bárá ORTY LÁSZLÓ, és ORTY JÓSEF Urak, e' meg-bóldogult Generálisnak kedves Sógorai, 's Jónatháni szívvel bíró lelki Baráti! Imé a' mint láttyátok, meghólt egygy hív Barátotok. Oh! kedves Hazának! Nemzetünknek díszszei! a' Magyar Hazának nevében kényszerítlek Titeket, hogy e' meg-hólttat nekünk támoszfszátok - fel, pótollyátok - ki az Ő híjját, 's ne engedjeteek - meg, hogy észre vehessük, hogy a' Hazát szerető, 's a' tífztefféges tudományokat elő - mozdítani igyekező kegyes Me-

cenásoknak valamelly híjjok esett volna BELEZNAY MIKLÓSnak ki - múlása által,

Méltóságos Gróf HADIK ANDRÁS Úr, a' Hadi Tanátsnak nagy böltseffégű, 's nagy érdemű Fő Præfese! Szabad legyen óh Márs mezejében meg - öszült, már hetven-öt esztendőket meg - haladott Nemes Magyar Vitéz, elmédbe juttatnom ez órában, a' Te virágzó Ifjúságodnak azokat a' kellemetes esztendeit, a' mellyekben e' meg bódlogúlt Úrnak Néhai édes Attyának BELEZNAY JÁNOSnak Regementyében, először ugyan Fő Hadnagy, azután pedig Oberster valál. Szabad legyen e' közönséges helyen említenem, hogy az óltától fogva e' meg - bódlogúlt eránt a' Te igaz Barátságodat mindég fenn - tartottad. - - - Azt olvassuk Sámuel második könyvének kilentzedik részében, hogy mikor Dávid az ő fok szenvedései után a' Királyságban meg - erősödött, azt kérdezte: *Vagyon-e még valaki életben a' Jónathán Házból, hogy irgalmasságot tselekedjem azzal Jónathánért az én Barátomért*, 's mikor meg - mondották volna néki, hogy vagyon még egygy Méfibóset nevezetű, azt Királyi kegyelmességének tzeljává tette. Nem kétlem Nemes szívű Vitéz, hogy majd mikor értéfredre fog - esni, hogy meg - holt Generális BELEZNAY MIKLÓS, ezt fogod Te - is kérdezni: *Vagyon e' még valaki a' BELEZNAY Házból, hogy jól tégyek azzal, az én régi jó Generálisomért BELEZNAY JÁNOSért?* Vagyon még nemes szívű Vitéz, vagyon még ez ötfáz esztendőktől fogva szüntelen zöldellő élő - fának egygy gyenge tsemetéje; erre nézzenek kegyes szemeid, hogy ebben a' BELEZNAY Familiának régi dítsöffége újjra éledjen - fel. - - Az Úr legyen Méltóságos Gróf a' Te meg - öszült vénfégedben a' Te erőd, hogy mint egygy böls Nestor, légy még számos esztendőig Hazánknak dísfize, 's Nemzetünk-

zetünknek ékeffége. A' mikor pedig végképpen el-aluszol, tégyen hervadhatatlan koronát a' Te ősz fejedre.

Méltóságos Generális Báró BARKÓ Feld-Marsal Leitinant, tulajdon Lovas Regementednek Fő Vezére. Méltóságos Báró ALVINTZI Generális Fő Strá'fa mester, tulajdon Gyalog Regementednek Fő Vezére, mind ketten e' meg-bóldogúlt Úrnak hív Baráti és Jó-akarói. Úgy tetszik mintha hallanám, hogy ezt kiáltja néktek a' koporsóból: *Isten hozzátok erős Férjfiak! imé én el-mégyek, Ti pedig erősödjetek-meg.*

Tí minden Generálisok, Obersterek, Kapitányok, Hadnagyok, minden Hadi Tisztek, 's közönségesen Nemes Magyar Vitézek! A' BELEZNAIAKNAK, a' NÁDASDIAKNAK, a' TELEKIEKNEK, a' GYULAIKNAK, 's más Hazánknak régi Vitézinek Vérek, Hazájokhoz, 's Királyokhoz való igaz szeretetek, mint egy tsergedező patak úgy folyon a' tí szívetekben, 's testeteknek minden ereiben. - - - Tsak ez előtt más fél száz esztendőkkel nagy volt óh Magyar Vitézek a' Tí híretek; egész Európa úgy betsült Titeket mint amaz árvíz módjára ki-ontó Török ellen a' több Országoknak erős bátyáit, 's a' Keresztyéniségnek őrző Angyalait. De minek megyek-viszsa ennyire? Tsak ezen folyó Száznak negyven-egygyedik esztendejében el-bámúlt az egész Keresztyén világ a' Magyar Nemzetnek mind vitézségén, mind a' Felféges Austriai Ház cránt való különös hűségén, 's kéntelenítették minden Országok meg-esmérni azt, hogy ha voltak-is valaha olly bóldogtalan idők, a' melyekben ez a' Nemzet volt a' maga Tirannusainak ostora, de valóban ez, a' maga igazságot szerető Királyainak leg-igazabb szívű, 's leg-hűségesebb Jobbágya. Nemes Magyar Vitézek! ne hagyjátok

el-enyészni ezen régi dítösségeket, sőt légyetek tovább - is e' Hazának oszlopai, 's a' Királyi Széknek hűféges őrizői, hartzoljatok mikor a' szükség úgy kívánja a' Tí régi híreteknek fenn-tartásáért, e' kedves Hazáért, amaz igazfágot 's kegyelmességet szerető MÁSO-DIK JÓ'SEFért, a' kinek Neve óh Isten! légyen fel-írva szent tenyeredre, az ő élete terjedjen számos esztendőkre, dítössége hason - el Nap - kelettől fogva Nap-nyúgotig, Királyi széke légyen állandó, 's bírodalma meg-hódolhatatlan.

Méltóságos Gróf NITZKY KRISTÓF Úr, Ország' Bírása! A' Felsőfokos Hely-tartó Tanátsnak; a' Hét Férjfiakból álló, 's a' Királyi Táblának Méltóságos Præfesei, 's Nagy - érdemű Tagjai, Pest, Pilis, és Sólth egygyesült Vármegyéknek Tekintetes Vitzé Ispánja, 's egyéb Tekintetes Tisztrtyei! Tí mindnyájan Istennek földi képei, kiket elő-állított az ítéletnek, 's az igazságnak ki-szolgáltatására; meg-hallottatok melly - igaz, melly buzgó, Hazáját 's Nemzetét melly szívesen szerető Bíró, melly egyenes Lelki-eszméretű Minifter volt Mó'ses, melly keveset gondolt a' maga hasznával, melly kész volt még életét-is fel-áldozni a' köz-jó-ért, 's az Izráelnek bölcsességéért. Oh nagy lelkű 's mély bölcsességű Férjfiak! el-híszem, hogy e' nemes példát nem csak követitek, hanem fellyől haladni igyekeztetek. Így-is léstetek valóban ama' láthatatlan Istennek látható képei, e' Hazának oszlopai, az egész Nemzetnek igaz szeretetének és áldó szavának kedves tzeljai, ez élet után pedig az Isten dítösségének részesei.

Tégedet szólítottak már - meg Tiszteletes Duna-mellyéki Superintendentia, mellynek e' meg-bölgült Generális Úr, mit egygy öregségéhez közelgető Mó'ses, számos esztendőig Fő Curátora, 's

hív

hív Tútora vala. Tiszteletes Tüdös Szőnyi Virág Mihály Úr, ezen Tiszteletes Superintendentiának fok esztendőktől fogva való Nagy - érdemű 's buzgósfágú Superintendense ! Mikor régenten az Ízráel népe a' pufztában bújdofott , Mó'ses temette - el Áront ; de kevés idő múlva maga - is az örökké valóságra bé kísértte őtet. Imé itt , te botfátod - el magad előtt Mó'sest , a' ki fok esztendőkkal ifjabb vólt nálad ; de minthogy az embereknek ki szabott végfő határt már fellyúl haladtad , bizonyára nem fok idő múlva utánna mégy te - is. Az a' hatalmas Úr , a' ki vólt gyermekfégednek dajkája , 's Ifjúfágodnak vezére ; légyen a' te kegyelmes őriződ , és erős gyámolod a' te meg őszüléfedben , a' mikor meg - fogyatkozott a' te erőd. - - Az az Úr , a' kinek különös gondja vagyon az ő Sionára , támasz - szon e' Mó'ses helyébe olly Jó'sué , a' kiben légyen az ő Lelke , 's a' kinek e' légyen Symbóluma : *Én és az én Házam népe tisztel - jük az Urat.* Mikor pedig el - hozza tenéked is életednek végfő óráját , állíttson helyedbe olly Éleázárt , a' kit ékesíttsen - fel erővel , bőltfességgel , 's Isteni félelemmel , 's légyen közöttünk valósággal Éleázár , *Isten' segedelme.*

Szomszédtságban lévő Méltóságos , Tekintetes Földes Urak , 's közönségesen mind a' két Hazában lakozó egész Magyar Nemesség ! El - hiszem , hogy foka közzületek sajnállva fogják e' szomorú hírt hallani , hogy meg - holt Generális BELEZNAY. Valóban meg - holt benne egygy igaz Hazafi , a' ki a' maga Nemzetét , és Hazáját szívesen szerette. Meghólt benne egygy Árváknak Attya , fok útagzókkal , 's szűkölködő Tanulókkal jól - tévő Abdiás. Meg - hólt benne egygy baráttságos Magyar , a' kinek Háza , minden Val - lás' külömbfége nélkül mindeneknek nyitva állott , 's a' mellybe az itt által menő Nemések , Hadi Tisztek , úgy mentek mint a' ma - gokéba.

gokéba. Meg - holt benne egygy barátságos Magyar, a' kinek ízetlennék tettett az ő ebédje, ha azt valamelly Jó-akarójával, Baráttjával, főt tsak valamelly idegennel, is meg - nem öszthatta. Meg - holt benne egy olyan hospitális, de egyszersmind jó szívű Magyar, a' ki azt beszélte szájával, a' mit értett szívében, 's a' ki nem vólt azok közzül a' mái Polítikusok közzül való, a' kik a' mezfziről meg - látott, 's már előre öszve szidott vendégnek mosolygó szemekkel, 's hízkelkedő ajakakkal mennek - ki elejibe. - - Nemes Magyarok ! kedves Hazámiai ! eleitől fogva hírefek vóltatok Tí minden Országokban arról, hogy Tí felette barátságos hospitális, 's egyszers mind tsapodárfágot úraló egyenes szívű emberek vagytok. Ne engedjétek, hogy a' Magyar Nemességnek ez a' leg - főbb dítfőffége az egyenes szívűség végképpen ki - bújdosszon e' Hazából, 's az a' hazug polítia, a' melly szín - mézet árúl az ajakakon, 's keferü méreggel tölti-meg a' szíveket, mint valamelly ragadós nyavalyának dögleletes árja egézfízen el-foglaljon benneteket. - - -

E' meg - bóldogúlt Generális Úrnak Udvari Tiszttyei 's minden Tselédei, légyetek áldottak az Úrtól azért az igaz hűségért, mellyel eránta viseltettetek. Az Úr parantsoljon néktek ezután-is olly Keresztyén Gazdákat, a' kik légyenek egyszersmind a' jóban a' ti oktatóitok, 's kegyelmes Tűtoraitok. Tí-is Néhai Méltóságos Földes Uratoknak Beleznában, Bugyin, Dömfödön, Majosházán 's Pilifén lakozó minden Jobbágysai; el-híszem hogy mind életében, mind kivált utolsó betegségében sokszor foházkodtatok ekképpen: Uram tartsd-meg e' mi Földes Urunkat, ki minékünk Templomokat építtetett, mellyekben a' Te tiszteletedre Lelkünk esmérétének szabadságában öszve-gyűlhetünk ! de más-képpen tettett annak a'

bólts

bólts Istennek , a' ki szabadosan uralkodik a' Királyokon-is. - - -
 Imé láttjátok , hogy meg-halnak a' Generálisok , a' fő-Rendek ,
 a' Földes-Urak színt' úgy mint a' leg-szegényebb Jobbágyok , 's
 nem lészen ez élet után semmi más különbség a' fejedelmek , és
 Kóldusok között , hanem a' mellyet térsen a' kegyesség és az Isteni-
 félelem. E' légyen azért egész éltetekben a' tí fő munkátok , hogy
 az Istent féljétek , a' Királyt tiszteljétek , a' Földes-Urakat , a'
 kiknek az Isteni gondviselés riteket alájok rendelt , híven szolgáljá-
 tok , tudván azt , hogy az Isten ezen hűségteket mind ez életben
 mind a' következendőben meg-jutalmaztattya.

Nintsen már egyéb hátra , hanem hogy ez az el-fáradott , 's
 meg-hidegedett test , mellyből ki-költözött ama' mennyei vendég ,
 a' ki ebben hatvan négy esztendőig fátorozott , nyugodjon az ő
 kriptájában mind addig , míg amaz utolsó napon ama' nemes lélek
 vízfőz-jő az égből , 's ezt a' trombita szóra fel-serkenendő ro-
 hadatlan testet , mint egygy dítsőfféges lakadalmi köntöft újra fel-
 öltözi , hogy udvaroljanak egygyütt az Úr színe előtt
 romolhatatlanságban és dítsőffégben mind
 örökkön örökké Amen.

PREDIKÁTZIÓ UTÁN MONDATOTT

KÖNYÖRGÉS.

Felféges, és ditsőfséges Úr! Szerelmes Atyánk a' Jéfusban! a' ki vagy az erőtleneknek erős gyámolok, a' szomorúaknak tökéletes vígasztaltatófok, az ő szükségekben Te hozzád fel - kiáltóknak kegyelmes meg halgatójok; nagy alázatossággal kérünk Tégedet, tekints alá az égből e' Keresztyén Házra, melyet keserves gyáfszra hívni méltóztattál. Oh Mennyei Orvos! Te magad rakjál gyógyító flastromokat mind azokra a' szívekre, melyeket a' te kezeid febesítették - meg. Véghetlen hatalmú 's kegyelmességgű nagy Isten! ki magadat Arváknak Attyának 's Özvegyeknek Bírójának nevezed; ird fel szent tenyeredre e' Te Szolgáló-leányodnak nevét, a' kit bé - irtál az Özvegyeknek feregébe. Szaporítsad

rajta

rajta lelki és testi áldáfaidat, vezérelj őket Szent Lel-
 keddel, hogy legyen az ő Özvegyfégében hasonlatos
 ama' Jéhus lábainál ülő Máriához, a' Te Házodat sze-
 rető Annához, amaz adakozó Thábitához, hogy így
 bővölködvén jóságos tselekedetekkel találhasson ama' napon
 bővféges jutalmat Te nálad az Egekben. Felféges, és
 könyörülő Úr! nézz alá Mennyből a' Te Sionodra,
 ama' betfesi véren váltott Anyaszentegyházadra. Ha
 egygy helyen el-veszed ennek Oszlop embereit, szapo-
 ríttad másutt a' Te dítsőfféged' mellett buzgólkodó Mó-
 'feseket, és a' jól tévő Abdiáfokat. Tekints kegyelmes
 szemekkel a' Te Nagy Nevednek minden tisztelőire lé-
 gyen gondod Uram az ő világi életekre, főképpen pedig
 halhatatlan lelkeiknek idveffégekre. -- -- --

Minket pedig, kikkel ez órában meg-hallattattad
 miképpen kellyen élnünk, hogy bódogul meg-halhassunk;
 botsáfs-el szent színed elől ezzel a' változhatatlan fel-
 tétellel, hogy éljünk úgy, mint Te hűféges Szolgaid
 és Szolgálóid, hogy így ama' napon, a' mellyen el-jő
 a' Bíró az ítéletre, ama' napon mellyen az emberek fiai
 között tsak a' kegyesség fog tenni külömbféget, ama na-

pon, mellyen fokban a' Királyok, a' Fejedelmek, a'
 Kapitányok, és a' Gazdagok között így fognak kiáltani:
 Hegyek, és halmok essétek mí reánk, rejtsetek-el
 minket annak színe előtt a' ki a' székben ül, és a'
 Báránynak tekinteti előtt: mí kik a' jó tselekedetek-
 ben való álhatalosságot által kerestünk dicsőiséget tisztessé-
 get, halhatatlanságot; állíttassunk szent színed elébe
 fedhetetlenségben nagy örömmel

Amen.

Sta. Viator. Et. Luge.

IACET. SVB. HOC. MARMORE. MAGNI. VIRI.
EXIGVVS. CINIS.
HIC. EST. ILLVSTRISS. D. NICOLAVS. BELEZNAI.
DE. BELEZNA.
ADOLESCENTEM. MANSVETAE. MVSAE.
LOSONTZINI. ET. PISONII.
AMICE. COMPLEXAE.
SVO. FOVERVNT. SINV.
AT. IVVENIS. MARTIAE. GLORIAE. ARDORE.
EXAESTVANS.
TOGAE. SAGVM.
OLIVAE. LAVRVM. VICTRICEM.
PRAETVLIT.
MILITIAE. RVDIMENTA. EMENSVS.
POST. VARIOS. DIGNITATIS. GRADVS.
INTER. EQVESTRES. HVNGARORVM. ORDINES.
TRIBVNVS.
AC.
GENERALIS. CAMPESTRIVM. EXCVBIARVM.
MAGISTER.
EMICVIT.
BELLO.

BELLO. BORVSSICO. BAVARICO. GALLICO.
BELGICO.

INVICTVS. ADFVIT.

INIMICOS. FREGIT. ET. AD. INTERNECIONEM.
DELEVIT.

ATQVE. VLTRO. IN. ARENA. PERSTITISSET.
NISI. DE. HOSTIBVS. VICTOREM. SED.

ADTRITVM. VIRIBVS.

MARS. IPSE.

CRVENTA. SIGNA. SEQVI. PROHIBVISSET.

ITAQVE. POSITIS. ARMIS.

HYMENAEO. VII. ET. XXX. ANNIS. DEVOTVS.

REM. FAMILIAREM. AC. RVSTICAM.

FLORAE. ET. POMONAE. OPES.

HORTO.

STATVIS. AQVAE. DVCTIBVS. AMBVLACRIS.

INSTRVCTO.

AEDIBVS.

AD. INSIGNEM. MAGNIFICENTIAM.

PILISIL.

A. FVNDAMENTO. EXCITATIS. AC. PERFECTIS.

MAGNA. SOLLICITVDINE.

EXCOLVIT. AVXIT. ET. CONFIRMAVIT.

HAS. INTER. CONTENTIONES.

NEC

NEC. DOCTAE. MINERVAE. OBLITVS.
PLVRES. FACVNDOS. EIVSDEM. ALVMNOS.
IN. FLORENTISSIMIS.
BATAVIAE. GERMANIAE. ET. ANGLIAE.
ATHENAEIS.
ALVIT. EDVCAVIT. AC. PROMOVIT.
CVRATOR.
SCHOLAS. HELVETICAE. CONFESSIONIS.
CVI. ADDICTVS. ERAT.
CONSTITVTIS.
PRAESTANTIBVS. LIBERALIVM. ARTIVM.
MAGISTRIS.
FLORENTIORES. REDDIDIT.
VIRORVM. INSIGNIVM. CONSVETVDINE.
DELECTANS.
INGENII. MONVMENTA. AB. IPSIS. PROFECTA.
PVBLICI. IVRIS. FECIT.
SIC. MAGNANIMITATE. IVSTITIA.
MANSVETVDINE. LIBERALITATE.
BENEVOLENTIA. ET. DE. OMNIBVS. BENE.
MERENDI. STVDIO.
VIVERE. DESIIT.
ANNOS. NATVS. IV. ET. LX.
IN. CONDITO. A. SE. DOMICILIO.
PESTINI.

PESTINI.

MDCCLXXXVII.

NON. TAMEN. TOTVS. INTERIIT.
VIVIT. MEMORIA. IN. POSTERIS.
IN. VXORE. CONSTANTIA.
APVD. PRINCIPEM. FIDELITAS.
APVD. POPVLARES. INTEGRITAS.
APVD. OMNES. FAMA.

MARITO. SVO. DESIDERATISSIMO.
MOESTISSIMA. CONSORS.
ANNA. MARIA. DE. PODMANITZKY.
PIETATIS. ET. AMORIS. CAVSA.
HOC. MARMOREVM. SEPVLCR. DECVS.
QVOD. NE. A. PATRE. VITAE. SVAE.
DIVELLERETVR.
IN. AVGVSTANAE. CONFESSIONIS. TEMPLO.
MVTVA. VOLVNTATE.
CONDITO. PILISII.
INTER. LACRIMAS. POSVIT.

Abi. Viator.

NIHIL. STABILE. ESSE. POTEST. SVB. FVGACI.
TEMPORE.

